

KOMMUNISTISK POLITIK

*Gaza Freedom March! Viva Palestina!
Global solidaritet på årsdagen for Gaza-massakren, her i San Francisco*

OPHÆV BELEJRINGEN AF GAZA

Nr. 1
14. årg.

2010

8. januar

-

22. januar

Støttepris 20 kr.

TEMA: Politistat i aktion

Ind i det ny årti s. 2 • En succes for klimaaktivisme og 'civil ulydighed' s. 3 •
COP-enhagen – og hvad vi kan gøre s. 4 • Brev fra de danske fængsler s. 5 •
COP-enhagen Day & Night s. 6 • Minkfarmen: Et 'klimafængsel' s. 9 •
OK-2010 i krisens tegn s. 10 • Hvad fanden bilder LO sig ind? s. 11 •
Nytårshilsen fra APK s. 12 • De så, de snakkede, og de fejlede s.14 •
Naomi Klein: Obama har fejlet s. 15 • Eksamen fra 2. klasse s. 17 •
2010: USA vil føre krig overalt i verden s. 18 •
Udtalelse fra IKMLPO s. 20 • Debat s. 22 • Det rådne kompromis s. 24

Ind i det ny årti

KOMMUNISTISK POLITIK

Det forbandede ved et årsskifte er at man ikke kan lægge det gamle i graven, andet end billedligt talt; man slæber det med sig, som det gamle årti slæbes ind i det nye, og vægten af det 20. århundrede mærkes deprimerende tung i det 21. I de naturnære og statiske bondesamfund betød årsskiftet indgangen til naturens egen fornyelse, men den fornyelse, som menneskene hungrer efter ved 'nullernes' afslutning er social fornyelse.

En hunger efter virkelig fornyelse og ikke pseudo-fornyelse som ved et ministerskifte eller krigsforbryderen Foghs afløsning. Virkelig fornyelse, og ikke virtuel fornyelse, som Barack Obama, der viderefører og udvider den amerikanske imperialismes krige.

Social fornyelse er ensbetydende med 'systemskifte', som der blev råbt på i de københavnske gader under klimatopmødet. Og 'systemskifte' er kun muligt, hvis det økonomiske system udskiftes. Det er ikke muligt med en 'rød økonomi' under kapitalismen, for selve drivkraften i produktionen – produktion for profit – udelukker en solidarisk og planmæssig økonomi, og den gennemtrænger hver eneste pore i det nuværende samfund, den offentlige som den private sektor. Det er heller ikke muligt med en 'grøn' kapitalistisk økonomi, selvom nogle klimafolk og en hel del systempolitikere påstår det. Profitten er farveløs, eller måske bare sort, og profitten kan ikke redde planeten, kun destruere den. Først når produktionens drivkraft bliver at dække menneskets behov, kommer der farver på økonomien.

Dødvægten fra nullernes årti og sidste århundredes 'nye verdensorden' kan føles lammende. Det går tilsyneladende kun én vej, baglæns, nedad, til det værre. Der bliver flere krige i det nye årti, større global fattigdom, mere CO₂-udslip, mere klimakaos. De kapitalistiske lande forvandles til militariserede politistater. De glimt af håb og forandring og fornyelse af systemet, der af og til skimtes, er rent virtuelle.

Det er en indgroet myte, at verden er på vej mod en lysere fremtid. Den altdominerende og altædende imperialisme bliver med alderen stadig mere reaktionær, udemokratisk, militaristisk og tilbøjelig til at kaste sig ud i alle mulige even-

tyr, der spiller hasard med fremtiden

De uafbrudte krige i århundredets første årti, den danske krigsdeltagelse og den foghske udgave af en minimalstat med dens statsstøttede fremmedhad har utvivlsomt rystet den nationale identitet. Der er ikke plads til illusioner om Danmark som nr. 1 på alle den progressive civilisations områder eller som 'verdens lykkeligste folk'. Det kan ikke sove tornerosesøvn, mens verden brænder om vuggen – men er vågnet brat op på Afghanistanens slagmarker.

De globale modsætninger skærer tværs igennem det danske samfund – og det er ikke etniske eller religiøse modsætninger (selvom de ofte fremstilles som sådan) – det er sociale modsætninger, klasse modsætninger. De ryster ikke bare den nationale samhørighed, men også alle gruppeidentiteter som alder, køn, regionale, lokale o.s.v. – eller for den sags skyld race eller etnicitet.

Derfor pustes der kraftigt til individualisme i talløse former, men de objektive globale klassefaktorer virker i modsat retning: hen imod skabelsen af et nyt globalt fællesskab i kamp mod imperialismens dødendans. Det var det, der blev manifesteret i Københavns gader under klimatopmødet. Og det er en af de positive faktorer, der peger ud over fortidens dødvægt og imperialismens dødsridt.

Det er den voksende globale bevidsthed om, at det kriseplagede kapitalistiske system med dets evige og ødelæggende kriser, med undertrykkelse, udbytning og bestandige krige, ikke duer, men må sættes på porten.

Det er en bevidsthed, der bygger på erfaring, der er ved at manifestere sig på alle kontinenter, og ikke mindst i Latinamerika. Den er stærk og stadig voksende i dagens globale ungdom. Det er nutidens arbejderklassebevidsthed. Hvis den så organiserer sig og sætter sig igennem som handling, bliver den ustoppelig, for dansk politi som for amerikansk militær.

Det er – en systemforandrende socialistisk bevidsthed, selvom den endnu mangler at udvikle sig fra en drøm om et andet samfund, fra ideen om systemskifte til praktiseret videnskab om revolutionær forandring.

Redaktionen 5. januar 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 15.01.10

En succes for klimaaktivisme og 'civil ulydighed'

Talsmanden for den tyske gren af Climate Justice Action, Tazio Müller, blev kidnappet fra Bella Centret af civilklædt dansk politi og varetægtsfængslet før demonstrationen Reclaim Power den 16. december. Denne aktion skulle gå til conferencecentret med det formål at afbryde COP15 og få deltagerne dér til at høre, hvad den globale klimabevægelse har at sige gennem et folkemøde i eller ved centret.

Tazio Müller blev løsladt efter aktionen kort før jul. Han erklærede:

"I de sidste to uger har København oplevet en ynkelig fiasko og en bragende succes. Den åbenlyse fiasko er COP15, som ikke leveret de drastiske emissionsreduktioner og den retfærdige klimapolitik, som er nødvendig.

Succes'en er derimod den globale klima-retfærdighedsbevægelse, der organiserede spektakulære, store og inspirerende aktioner, hvor aktivister fra hele verden mødtes og skabte et nyt fælles grundlag for at fortsætte kampen for global retfærdighed. COP-processens endelige svigt fremhæver vigtigheden af de sociale bevægelser, vores pres fra neden og civil ulydighed."

Den brutale politirepression, den globale klimabevægelse blev udsat for i København, som chokerede verden, rettede sig ikke mindst mod de ikke-voldelige civile ulydighedsaktioner, som er anvendt i stor skala efter afbrydelsen af Seattle-topmødet i 1999. Både før og under, og i mindre grad efter, topmødet, har ikke kun politiet bekæmpet sådanne aktioner med magt, men forskellige reformistiske politiske kræfter har taget afstand fra dem

Den civile ulydighed som praktiseret af den antikapitalistiske klimabevægelse gik længere end de store og små danske socialdemokratier ønskede sig. De var glade for at Helle Thorning Schmidt talte på den store demonstration den 12. december uden at have noget at sige – og hetzede mod Climate Justice Actions forhånds-

noncerede aktioner, ikke mindst Reclaim Power-demonstrationen til Bella Centret:

Et medlem af det revisionistiske 'Kommunistisk Partis' landsledelse Julie Malling undsagde i en artikel op til topmødet Reclaim Power-aktionen sådan:

"Er det de store brede folkelige demonstrationer hvor vi viser, at vi er tusinder og atter tusinder, som kræver handling nu, der er vejen frem? Eller er det en aktion med civil ulydighed, hvor en gruppe af klimaaktivister vil forsøge at forhindre topmødet, som vil styrke vores kamp? Jeg er tilhænger af første model..."

Nu er der stort set ingen i verden, der er modstander af store folkelige demonstrationer, heller ikke klimademonstrationer som den 12. december. Derfor er alle med i dem, og de har deres egen betydning for at vise massekarakteren af en bevægelse, som netop klimabevægelsen. Men det er kun legalistiske reformister, som ser en modsætning mellem den bredest mulige demonstration og store civile ulydighedsaktioner, der som Reclaim Power-aktionen havde op mod 10.000 deltagere. Disse aktioner organiseres af klimabevægelsens mest aktive og mest bevidste del, dens venstrefløj, hvoraf mange har indset at kun systemændring kan sætte en stopper for klimakrisen. Netop disse aktioner, og ikke 12. december-demonstrationen med dens tvivlsomme appeller til top-

mødedeltagerne om at skabe et godt resultat (som de alligevel overhørte), afslørede ikke bare politistatens fremvækst, men også selve topmødet som et narrespil.

Julie Malling fortsatte: "Efter min mening er COP15 et helt legitimt møde indkaldt af FN. Det virker ugenomtænkt at ville storme det. Konsekvensen vil formodentligt blive, at de krav, som tusindvis af græsrodder står sammen om, vil drukne i tåregas og masseanholdelser. Jeg tror også at flere vil ende med at støtte regeringens Lømmelpakke."

Pudsigt nok blev 'lømmelpakken' anvendt af politiet ikke mod Reclaim Power-demonstrationen, men mod den store klimademonstration den 12. december, hvor hele den bagerste del med omkring 1000 mennesker blev afskåret, arresteret og sat i bure – uden at have stormet noget som helst eller haft planer om det. Magtapparatet og de borgerlige medier skal nok få en stemning for politi og lømmelpakke pisket op, og gjorde det også. Ellers var politiet enig med Julie Malling: Det ville ikke have civile ulydighedsaktioner, og brugte alle til rådighed stående magtmidler mod dem – og tabte, moralsk, politisk og globalt.

"KP"-eren gentog stort set en tidligere artikel i Information af socialdemokraten Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke, sammen med to andre repræsentanter for 'klima-NGO'er, og med samme uholdbare argumentation.

Det er på tide at spørge Malling, Olesen og Co.: Var det Climate Justice Action og aktionen ved Bella Centret, der fik topmødet til at være en fiasko og Danmark til at ligne en politistat? Svaret giver sig selv, selvom der ikke kan ventes nogen form for selvkritik fra reformisterne, der søgte at splitte klimabevægelsen og isolere dens aktive elementer.

Men det er nyttigt at vide, på hvilken side de egentlig står.

COP-enhagen – og hvad vi kan gøre

Af www.cop-enhagen.net

Klimabevægelsen har oprettet en international engelsksproget hjemmeside – www.cop-enhagen.net – for at følge op på den brutale politirepression og forfølgelse af aktivister og demonstranter ved COP15. Den retter følgende appel

FN's klimakonference (UNFCCC) i København, også kendt som parternes 15. konference (COP15), sluttede fredag den 18. december som en fiasko. Trods en udtalt bevidsthed om krisens akutte karakter og dens størrelse førte måneders forberedelse og to ugers taler kun til Københavns-”aftalen” (The Copenhagen Accord), en ikke-bindende, ikke-detaljeret tekst på to en halv side, som blev afhandlet uden for UNFCCC's forhandlingsproces i konferencens afslutningsdage og støttet af et mindretal af magtfulde nationer.

Til trods for navnet er denne tekst ikke blevet besluttet eller underskrevet af delegerede, og nogle lande har allerede truet med at forkaste den.

Vores såkaldte 'ledere' opfyldte ikke deres historiske og livsvigtige ansvar for at tackle klimakrisen. Deres (manglende) handling rummer også en betydelig etisk dimension. I særdeleshed har de dømt talrige sårbare mennesker, som allerede er hårdt ramt af krisen. 300.000 mennesker dør allerede på grund af klimaforandring og på grund af manglende politiske vilje og utilstrækkelige foranstaltninger.

Det var imidlertid ikke kun COP15, som endte som en ynkelig fiasko. Dette topmøde, dets organisatorer og de fleste af dets parthavere har, bogstaveligt talt, massakreret demokratiet. Fra hele verden var der kommet observatører fra det civile samfund for at varetage og fremme borgernes interesser over for de delegerede fra de forskellige lande i COP15, i almindelig konkurrence med erhvervs- og industriorganisationer og lobbyer. Observatørerne sikrer en

Billedkunstner: Camilla Brodersen

grundlæggende gennemsigtighed i forhandlingsprocessen og udgør en afgørende mekanisme til fremme af ikke-merkantile interesser i diskussioner med delegerede.

Til trods for dets allerede begrænsede indflydelse i processen lukkede UNFCCC det civile samfund yderligere ude ved fortløbende at reducere antallet af observatører, og ved at ekskludere folk og endog hele organisationer. Under COP15's sidste dage blev kun 90 observatører tilladt indenfor, hvilket illustrerer, hvor uigennemsigtig, eks-

kluderende og udemokratisk den proces var, som UNFCCC gennemførte.

Talrige borgere og aktivister havde også planlagt at komme til Danmark for at deltage i det alternative klimatopmøde, KlimaForum, for at udveksle og koordinere med andre folk og organisationer samt for at deltage i demonstrationer og aktioner på gaderne.

Med en påstand om risiko for optøjer gennemførte den danske regering massive forberedelser med juridiske, teknologiske og logistiske elementer. I

november gennemførtes en lov, der gav udstrakte beføjelser til politiet, på trods af udbredt kritik ('lømmel'- eller 'uropakken', red.). Særligt bemærkelsesværdigt blev forebyggende anholdelser alene på basis af mistanke gjort lovlige. I december genoptog Danmark også intern grænsekontrol ved de interne Schengen-grænser. Og endelig forbedrede det danske politi sig på den største operation i dets historie. Det foretog indkøb af bl.a. nye vandkanoner og bure til at bygge et midlertidigt fængsel udelukkende til topmødet. Dette var kimen til COP-enhagen.

I praksis blev aktivister i første omgang forhindrede i at komme ind i Danmark. Over for dem, der nåede frem til København, engagerede politiet sig i vedvarende og stadig mere intensiv chikane, ved gentagen id-kontrol, undersøgelse af tasker og kropsvisitering og ved raziaer af kollektive sovesale.

Den 12. december – under verdenshistoriens største march til støtte for miljøet – spaltede politiet en hel blok ud af demonstrationen og foretog 968 præventive arrestationer, hvoraf de fleste var fuldstændig vilkårlige. Efter at være tilbageholdt i timevis i fri luft, tvunget til at sidde på frostkold jord, blev folk overført til det specialbyggede klimafængsel (som politifolk smagfuldt gav øgenavnet 'Guantanamo junior') og låst inde i bure og nogle gange oversprøjtet med peberspray i disse bure. Næsten

alle blev løsladt uden sigtelser inden for 12 timer.

Den 16. december planlagde både folk i og uden for COP15-processen at afbryde de officielle forhandlinger og samles for at afholde en 'People's Assembly' (folkeforsamling). Formålet var at åbne et rum for stemmer og alternativer, som var marginaliseret i COP-processen. En dag før denne aktion bortførte civilklædte politifolk en af talsmændene for aktionen, da han skulle forlade Bella Centret. Den følgende dag, i den lovlige demonstration, som gik til Bella Centret, blev en aktivist bortført af politifolk forklædt som demonstranter.

Da både folk indefra og udefra forsøgte at komme henholdsvis ud og ind ved forhandlingerne og samles fredeligt, blev de slået og tåregasset af politiet. Mange blev arresteret, og nogle er nu anklaget for at råbe "Skub" under Reclaim Power-aktionen. Nogle er stadig fængslede.

Til trods for den brutale undertrykkelse og eksklusion af borgere, som har vist den danske stats og UNFCCC's totalitære tendenser, reagerede danske politiske partier, danske parlamentarikere eller udenlandske regeringsfolk ikke.

Vi har derfor virkelig brug for, at I (hjemmesidens læsere, red.) handler nu!

Over for sådanne hensynsløse forsøg på at bringe til tavshed og kriminalise-

re, hvad der ikke er andet end borgeres deltagelse i politiske processer – hvad enten det er i form af kritik af en udemokratisk og fiaskodømt COP-proces eller gennem forsøg på at bringe forslag og alternativer frem – så må vi skride til handling nu, ikke bare for at forsvare demokrati, borgerlige rettigheder og menneskerettigheder, men også for at forsvare det politiske rum, vi har brug for til at fremme rigtige løsninger til at tackle klimakrisen og sikre klimaretfærdighed.

I kan bidrage på forskellige måder:

- Ved at støtte aktivister, som er fængslede og retsforfølges.

- Ved at hjælpe os med at dokumentere, hvad der skete. Det vil hjælpe os til at forbedre hjemmesiden, skabe en bred bevidsthed om repressionen og styrke den juridiske sag. Send os jeres billeder, videoer eller links. Skriv et vidnesbyrd om, hvad der skete med jer.

- Protester ved at demonstrere foran en dansk ambassade eller et dansk konsulat i nærheden af, hvor I bor, og ved at skrive til den danske ambassadør i jeres land.

- Ved at dele andre relevante ideer og initiativer.

- Ved at hjælpe denne hjemmeside til at vokse. Spred den; giv den jeres ideer og tid, om muligt.

Oversat af Kommunistisk Politik

Brev fra de danske fængsler

Der sidder fortsat et lille antal klimaaktivister fra en række lande fængslet efter COP15. Her er et brev fra nogle af dem. Nogle af underskriverne er nu løsladt

1. januar 2010

Noget er råddent, men ikke blot i Danmark. Som en kendsgerning er tusinder af mennesker blevet betragtet – uden nogen som helst beviser – som en trussel mod samfundet. Hundredvis er blevet arresteret, nogle er stadig tilbageholdt og venter på en domstolsafgørelse

eller er omfattet af undersøgelser. Blandt disse er vi, underskriverne af dette brev. Vi ønsker at fortælle historien ud fra det særlige synspunkt, som de har, der stadig ser op mod himlen bag tremmer.

Et FN-møde af afgørende betydning er slået fejl på grund af adskillige modsætninger og spændinger, der viste sig i løbet af COP15. Den primære bekymring fra de magtfuldes side var styringen af energiforsyning til ubegrænset vækst. Det var tilfældet, uanset om de var fra den udviklede verden, som EU-landene eller USA, eller fra de såkaldte udviklingslande som Kina og Brasilien.

I modsætning hertil har hundredvis på delegerede og mennesker i tusindvis på

gaderne rejst det spørgsmål, at livets udvikling må være – og faktisk står – i modsætning til profitten. Vi har kraftigt understreget vores vilje til at stoppe det menneskeskabte pres på biosfæren.

En krise for energiparadigmet udvikler sig hastigt. Mekanismen i den globale styring har vist sig at være overvældende usikker. De magtfulde led ikke bare fiasko med hensyn til at nå en aftale om indbyrdes balance, men de var ikke engang i stand til at opretholde den formelle kontrol over diskussionen.

Klimaændringer er et ekstremt og ultimativt udtryk for det kapitalistiske vækstparadigmets vold. Globalt viser mennesker sig i stigende grad parate til

at tage magten og gøre oprør mod denne vold. Vi har set dette i København, ligesom vi har set den samme vold. Hundredevis af mennesker er blevet anholdt uden nogen grund eller klare beviser, eller blot for at deltage i fredelige, lovlige demonstrationer. Selv de mindste eksempler på civil ulydighed bliver betragtet som en alvorlig trussel mod den sociale orden.

Som svar må vi spørge: Hvilken orden er det, vi truer, og hvem beordrede denne orden? Er det den orden, der betyder, at vi ikke længere selv ejer vores egne kroppe? En orden, der går langt ud over enhver rimelig "social kontakt", som vi kunne skrive under på, hvor vores kroppe kan tages, kontrolleres, tilbageholdes og fængsles uden noget reelt bevis for kriminalitet? Er det den orden, hvor beslutningerne mere og mere afskærmes fra enhver social modstand? Hvor styringen i stadig mindre grad tilhører folket, ikke engang gennem parlamentet? Det er en kendsgerning, at ikke-demokratiske organismer som WTO, NB'erne og G-hvilket-somhelst'erne regerer uden nogen form for kontrol.

Vi tvinges til at erkende, at demokratiets teater afbrydes, lige så snart man

nærmer sig magtens kerne. Derfor vil vi genvinde magten til folket. Vi vil genvinde magten over vores eget liv. Frem for alt vil vi genvinde magten til at modstille livets og almenvællets rationale over for profittens rationale. Det kan blive erklæret ulovligt, men vi finder det fuldt legitimt.

Siden der ikke findes nogen reel plads i det nedbrudte teater – hvad vi faktisk heller ikke havde forventet – påkaldte vi os vores kollektive magt til at tale om klima- og energispørgsmål. Spørgsmål, der for os involverer kritiske kernepunkter om global retfærdighed, menneskets overlevelse og energimæssig uafhængighed. Vi gjorde det ved at marchere med vore kroppe.

Vi foretrækker at gå derhen, hvor magten er fastlåst, dansende og syngende. Vi ville gerne have gjort det ved Bella Centeret, for at afbryde deres møde i enighed med hundreder af delegerede. Men vi blev, som altid, voldeligt forhindret deri af politiet. De arresterede vores kroppe i et forsøg på at arrestere vores ideer. Vi satte vores kroppe på spil og prøvede at beskytte dem blot ved at stå tæt sammen. Vi værdsætter vore kroppe: Vi behøver dem til at elske med og til at stå sammen og nyde livet. De rum-

mer vore hjerner, med smukke, lyse ideer og synspunkter. De rummer vore hjerter fyldt med lidenskab og glæde. Alligevel satte vi dem på spil, vi risikerede at vores kroppe blev låst inde i fængsler. Hvad ville tænkning og følelser være værd, hvis vores kroppe ikke bevægede sig? Ikke at gøre noget, men at lade stå til, ville være den værste form for meddelagtighed med den big business, som ønskede at shanghaje FN-mødet. Ved COP15 bevægede vi os, og det bliver vi ved med at gøre.

Akkurat som med kærlighed kan man ikke bare fortælle om civil ulydighed. Vi må praktisere den med vores kroppe. Ellers vil vi ikke rigtig tænke over, hvad vi elsker, vi ville ikke virkelig elske det, vi tænker på. Så simpelt er det. Det er et spørgsmål om kærlighed, om retfærdighed og værdighed.

Hvordan COP15 sluttede, viser, at vi havde ret. Mange af os betaler for, hvad der er magtpåliggende for sygelig, altgennemtrængende og total undertrykkelse: At finde en skyldig ved at opfinde en skyldig (måske sammen med forbrydelsen).

Vi er tilbageholdt på baggrund af åbenlyst absurde anklager om enten vold,

COP-enhagen Day & Night

Næsten 2000 blev frihedsberøvet under COP15. Det berygtede danske politi brugte både massearrestationer og målrettede arrestationer af ledende klimaaktivister. En bevægelse til forsvar for de politiske klimafanger voksede ud af topmødedemonstrationerne og protesterne mod 'lømmelpakken'

Næsten 2000 personer blev ifølge politiets egne tal (som ikke overdriver) frihedsberøvet under COP15 i København. Og her er ikke kortvarige tilbageholdelser, som der var rigtig mange af, talt med. Heller ikke visitationer og

anden chikane. Ofrene for dette kan tælles i endnu flere tusinder.

I alt er 1.915 personer blevet anholdt i perioden 5.-19. december under klimatopmødet, har politiet oplyst. En præcis opgørelse over forholdet mellem danskere og udlændinge foreligger ikke. Næsten alle – 1.898 – blev anbragt i de midlertidige bure på Retortvej i Valby, der var tæt belagt nat og dag. Det ene hold arresterede afløste det andet, og den livsfarlige peberspray blev brugt flittigt.

De øvrige 17 er formentlig kommet til behandling på skadestuer efter mødet med politiet.

Af alle disse masseanholdte blev langt de fleste løsladt i løbet af 12 timer eller mindre. Kun en minimal brøkdelen er sigtet for noget som helst. Det præcise tal foreligger ikke.

Knap halvdelen af de frihedsberøve-

de – mere end 900 – blev anholdt under den store og overordentlig fredelige klimademonstration den 12. december, der angiveligt samlede 100.000. Af de øvrige blev de fleste anholdt i forbindelse med aktioner organiseret af Climate Justice Action, som blev stoppet eller manipuleret af politiet og hver bidrog med op til nogle hundrede anholdte, sidst ved Reclaim Power-marchen til Bella Centret den 16. december, som samlede et sted mellem fem og ti tusind demonstranter.

Politiet har med andre ord gennemført 'præventive anholdelser' i stor stil – anholdelser på politiets egen løse formodning om, at de pågældende måske kunne finde på at overtræde en eller anden bestemmelse eller i værste fald begå noget ulovligt.

Det har henvist til 'lømmelpakken' som lovgrundlaget for anholdelserne af

som ikke fandt sted i virkeligheden, eller om sammensværgelser og organisering af lovstridige aktioner.

Vi føler os ikke skyldige for sammen med tusinder andre at have påvist, hvordan vi kan genoprette vores livs uafhængighed af profittens herredømme. Hvis lovene er imod dette, var det legitimt fredeligt – men stadig i konfrontation – at bryde dem.

Vi er blot midlertidigt spærret inde, klar til at sejle igen med en vind stærkere end nogensinde før. Det er et spørgsmål om kærlighed, retfærdighed og værdighed.

Luca Tornatore – fra det italienske sociale netværk ”See you in Copenhagen”.

Natasha Verco - Climate Justice Action

Stine Gry Jonassen - Climate Justice Action

Tannie Nyboe - Climate Justice Action

Johannes Paul Schul Meyer

Arvip Peschel

Christian Becker

Kharlanchuck Dzmitry

Cristoph Lang

Anthony Arrabal

Oversat fra engelsk af Kommunistisk Politik

næsten tusind mennesker den 12. december – langt de fleste fredelige demonstrerende – og har dermed bevist, at kritikerne havde ret, når de sagde, at denne politistatslov skulle bruges mod fredelige protester. Kritikerne sagde os, at den ikke kun vil blive anvendt under klimatopmødet. Nu skal den sættes ind over for protester mod den økonomiske krise, mod de danske krige eller over for faglige konflikter.

Påskuddet for masseanholdelserne har været, at det ellers ville være kommet til uroligheder. ”Nul tolerance” over for demonstranter, der behandles og fremstilles som kriminelle og ballademagere. ”Klimabøller” var et ord, som blev opfundet dertil af en anløben journalist. VKO-regeringens politi skulle bevise, at det ikke står tilbage for VKO-regeringens soldater i Afghanistan, når det gælder om at udvise

Fortsættes side 8

Fængslet tre uger for fredeligt klimaopråb

Af Greenpeace

De tre aktivister fra aktionen i Drabantsalen på Christiansborg er varetægtsfængslet indtil 7. januar. De er anklaget på ulovlig indtrængen, dokumentfalskneri og for at udgive sig for at være en offentlig myndighed.

Aktivisterne erklærer sig gennem deres advokat uskyldige, idet de var inviterede, ikke har forfalsket nogle dokumenter og ikke udgav sig for at være en myndighed. Grundlovsforhøret skete bag lukkede døre. Forsvareren vil appellere dommerens afgørelse til landsretten.

”Det var direkte kommunikation, når det er bedst, og noget, de tre aktivister og alle de andre, der anbragte bannere andre steder, hvor stats- og regeringslederne opholdt sig, kan være meget stolte af,” siger Henrik Pedersen, kampagnechef i Greenpeace. ”Afgørelsen virker uproportioneret hård, og det virker, som om PET vil straffe sig ud af deres røde ører.”

Greenpeace har gennem hele topmødet kommunikeret direkte til de delegerede og til deres ministre. I går hængte aktivister bannere fra lufthavnen og til Bella Center, da stats- og regeringslederne kom. Og senere foran oppe på Christiansborg, da de gik til dronningemiddag.

Med kun et døgn tilbage inden topmødets afslutning sluttede Greenpeace-aktivister sig i en tre-bils-konvoj til kortegen og kørte lige ind på Christiansborg, hvor aktivisterne gik op ad den røde løber og i Drabantsalen afslørede deres medbragte håndbannere med teksten *'Politicians talk – Leaders ACT'*.

De tre aktivister, Nora Christensen, Juan Lopez de Uralde og Christian

30. december: Optog til Christiansborg, i solidaritet med de fængslede Greenpeace aktivister. De blev efter stærkt internationalt pres løsladt den 6. januar 2010. Foto Greenpeace.

Schmutz, agerede som repræsentanter for de 11 millioner mennesker, der gennem vores underskriftsindsamling har krævet, at topmødet skal udmunde i en fair, ambitiøs og juridisk bindende klimaaftale. Kort tid efter bannerne var blevet afsløret foran verdenspressen, blev aktivisterne anholdt.

Hidtil har den industrialiserede verden undladt at vise noget, der lignede det lederskab, som klimaet behøver for at få en ordentlig aftale, der vil leve op til videnskabens anbefalinger om at holde klodens temperaturstigning under to grader. Den manglende indsats vil sende masser af mennesker på flugt fra det klimakaos, som vi er på vej til at efterlade fremtiden. Det skal de ikke slippe af sted med.

For to år siden lovede politikerne, at vi i København til COP15 ville få en løsning på klimaproblemerne. Men siden da er der ikke rigtigt sket noget. Og nu hvor det virkelig gælder, vil lederne hellere sidde til fine middage og stille op til fotos end sætte sig ved forhandlingsbordet og indfri deres løfter og underskrive en aftale med langsigtet finansiering og ambitiøse nedskæringer af drivhusgasudledning.

19.12.09

Fortsat fra side 7

samme professionelle og uprofessionelle brutalitet som de amerikanske og britiske storebrødre og forbilleder.

Det lykkedes da også politiet at slå endnu flere skår i billedet af den danske idyl og nærme imaget til den snavsede virkelighed.

Gik efter talsmændene

Den 16. december arrangerede Climate Justice Action en stor march til Bella Centret i København, hvor COP15 foregik. Det var lagt op som og blev en af de alternative hovedbegivenheder. Et 'Folkenes topmøde' skulle præsentere statslederne for klimabevægelsens og folkenes krav til en alternativ politik, der tager sigte på effektivt at gøre noget ved den globale opvarmning og klimakatastrofen. Demonstranterne ville forsøge at trænge igennem politikæden for at gennemføre den fredelige aktion i umiddelbar nærhed af Bella Centret, hvorfra delegerede og deltagere fra ngo'er m.fl. ville slutte sig til.

Det nu globalt berygtede danske politi ville imidlertid for enhver pris forhindre denne dybt relevante aktion. Fra starten af demonstrationen blev deltagere massearrestret. Det fortsatte ved Bella Centret, hvor talskvinderne for CJA, Tannie Nyboe og Stine Gry Jonassen, blev hevet ned fra højtaler-vognen og arresteret – efter de havde erklæret forsøget på at trænge ind ved Bella Centret for afsluttet og 'Folkets topmøde' var gået i gang udenfor. De delegerede fra Bella Centret, som søgte at slutte sig til det, blev mødt af en mur af politi med knipler og slag.

Dagen før var en tysk talsmand, Tadzio Müller, blevet anholdt af civilklædt politi efter et pressemøde i Bella Centret. Politiet gik målrettet efter talsmændene for en erklæret og reel ikke-voldelig bevægelse, der åbent havde fremlagt planer, mål og hensigter.

Retsmøderne, som førte til vare-tægtsfængsling af disse og nogle andre i politiets søgelys efter ledere, afslørede, at politiovervågningen, udspioneringen og aflytningen af klimaaktivisterne var nærmest altomfattende. Det samme viste retsmødet for Greenpeace-aktivisterne, der gjorde den samlede sikkerhed til grin ved at byde sig selv

Politiet kørte meget tæt på klima aktivisterne.

med til Gallataffel på Christiansborg. Timevis af bånd med telefonaflytninger kunne fremlægges.

Klimaaktivisterne anklagedes for opfordring til vold og mange andre grimme ting i kategorien falske beskyldninger.

En tysk aktivist slog hovedet på søm-met, da han erklærede:

"Mennesker, som er kritiske over for den førte politik, bliver gennemtvrevet, som var de medlemmer af kriminelle bander. Danmark befinder sig på en stejl vej hen imod overvågningsstaten. Øjensynligt gør det danske politi tjeneste som regeringens politiske politi."

Både Tadzio Müller, Stine Gry Jonassen og Tannie Nyboe blev løsladt før jul. Den 4. januar blev den australske Climate Justice-aktivist Natasha Verco og en amerikansk mand også sat på fri fod, men sigtelserne opretholdes.

Tadzio Müller erklærede ved løsladelsen:

"Den danske stats vanvittige overreaktion med fængsling af omkring 1.800 aktivister uden nogen som helst grund, klapjagten på bevægelsens talspersoner og angreb med tåregas og peberspray er en farlig præcedens, ikke kun for Danmark, men for hele verdens fremtid."

Stine Gry Jonassens mor, Anne-Marie Nielsen, advarede den danske befolkning om den 'snigende fascisme', som politirepressionen er udtryk for.

Løslad klimabevægelsen!

Solidariteten med de tilbageholdte og fængslede klimaaktivister var umiddelbar. Straks ved den første massearrestation den 12. december afholdtes protester uden for burene i Valby, som blev genoptaget ved de efterfølgende masseanholdelser. Da klimabevægelsens talsmænd arresteredes og det stod klart, at denne ikke-voldelige bevægelse skulle undertrykkes med magt, blev der arrangeret omfattende protester – bl.a. i

form af en stor demonstration den 18. december fra Palæstinas Plads (tidligere Israels Plads) til Christiansborg og en jule-larmedemonstration ved Vestre Fængsel den 24. december for de syv klimaaktivister og for de Greenpeace-folk, der skulle holde jul bag tremmer.

APK's talsmand, Troels Riis Larsen, erklærede i forbindelse med arrestationerne af klimatalsmændene:

- Det er en principiel sag, og der må opbygges en slagkraftig solidaritetsbevægelse med disse politiske fanger for et korrupt system, som er ude af stand til at bekæmpe klimaødelæggelse eller tackle klimakrisen, men har rustet sig til at nedkæmpe fredelige demonstrationer og fængsle klimabevægelsens dygtige talsmænd.

- Når de fængsler talsmændene, fængsler de hele klimabevægelsen, og mere end den, sagde Troels Riis Larsen.

Det danske politis brutalitet og massearrestationerne blev afspejlet i de internationale medier, som også rapporterede om den gigantiske demonstration den 12. december og om Greenpeaces vellykkede deltagelse i dronningens taffel, som samtidig udstillede politiets fordomme, der ikke greb ind over for smokinger og lange kjoler, men visiterede mere beskedent klædte folk i busser og på gader, mens inspektør Per Larsen pralede af det trænedede politiinstinkt for ballademagere. Fængslingerne af talsmænd og aktivister fra notorisk ikke-voldelige organisationer har vakt vrede over hele verden. Ved mange danske ambassader og konsulater er der afholdt protestmanifestationer. Der er talrige protestskrivelser i gang. Tilmed den spanske regering har protesteret mod fængslingen af Greenpeaces spanske talsmand.

Ikke med urette fornemmes det, at den danske regering og dens politi, som Tadzio Müller konstaterede, har forsøgt at skabe en præcedens for den fremtidige behandling af demonstranter og civile ulydighedsaktioner ved internationale møder.

Det er også det, der står på spil.

Klimabevægelsen har oprettet sit eget solidaritetssite mod politirepression på www.cop-enhagen.net

Minkfarmen: Et 'klimafængsel' i København

Fra Reclaim Power-aktionen til Bella Centret den 16. december beretter en DKU'er om sine oplevelser og sit møde med 'klimafængslet' i Valby – af nogle kaldet 'Minkfarmen', af andre 'Guantanamo Jr.' Demonstrationen var organiseret i farvebetegnede sektioner med forskellig udgangspunkt

Politiet var massivt til stede ved Reclaim Power aktionen (Foto: KP)

Vi var et par hundrede aktivister samlet i grøn blok på Ørestad Station. Aktionen startede med et "People's meeting", hvor der blev dannet en rundkreds på fortovet for at diskutere taktikken. En betjent lod til at ville overvære mødet, men blev hurtigt bedt om at skride. Taktikken for grøn blok var at sprede sig ud i mindre grupper for at ødelægge politiets overblik.

Aktionen gik i gang, og folk begyndte at forcere politiets afspærringer.

I det andet sammenstød med politiets blokade blev den brudt, og en stor del af aktivisterne stormede væk fra området omkring stationen. Nogle hundrede meter fra stationen løb vi ind på en parkeringsplads. Her så vi kort efter holdlændervogne komme kørende på den anden side. De politimænd, som desperat forsøgte at stoppe de løbende aktivister, var dårligt forberedt og havde ikke kontrol over situationen.

Vi var 20-30 stykker, som var nået ud på vejen på den anden side af pladsen. Politiet var kommet et lille stykke i foran, og alle veje var nu spærret. Et kort øjeblik var der en mulighed for at slippe fra dem, men der var en stemning af håbløshed, og det lange sprint havde gjort os udmattede. Vi blev sat på jorden og derefter sat i "futtog".

En ung mand fik slået hul i hovedet, da politiet sprang på ham, og der var som sædvanlig feje overgreb på fredelige folk. Efter at nogle "medics" (*i forbindelse med topmødet havde ngo'er sikret tilstedeværelsen af sygehjælpere, der særligt har haft til opgave at hjælpe tilskadekomne aktivister – red.*) havde

givet to blødende aktivister forbindinger om hovedet, blev de også anholdt. Hvilket af en eller anden grund blev gjort med særlig brutalitet.

Bag gitterbure

Aktivisterne blev meget modvilligt ført ind i politibussen. Politiets bevidste provokationer skabte hurtigt spændinger imellem aktivisterne og betjentene. Vi protesterede hele busturen over, at de sårede aktivister var med i bussen, og krævede, at de omgående skulle på et hospital. Men den eneste reaktion, vi mødte fra politiet, var en ung betjent, som meget upassende stod med et flabet smil på læben. Folk blev vrede og gav udtryk for at være meget krænket, men det lod bare til at tilfredsstille ham.

Vi nåede en fabriksdal tæt omringet af pigtråd. De havde sendt os til det berygtede bur i Valby. Vi blev ført ind i forhallen.

"Nå, det er så KZ-lejren" sagde jeg til betjenten, som førte mig derind.

"Ja ja ... I det mindste er her varmt," mumlede han tilbage.

Vi blev ført ind i endnu en hal, hvor vi blev stillet ved en tavle og fotografere. Herefter blev vores strips fjernet fra hænderne, og vi blev kropsvisiteret. Derefter skulle vi give en underskrift, og vores ting blev så lagt i en kasse. Jeg blev skræmt, da jeg først så buret. Det var delt ind i celler af ti kvadratmeter med et meget tæt gitter. Jeg spekulerede over, om det mon mest lignede Guantanamo eller en minkfarm.

Det var tydeligt, at de havde delt folk op efter deres indtryk af, hvor meget "ballade" man kunne fremkalde. Nogle "banditter" sad i et helt bur for sig selv. Jeg sad tilsyneladende i det "rolige" bur, sandsynligvis da jeg ikke havde gjort den store modstand under anholdelsen.

Vi begyndte hurtigt at føle os som

dyr i bur. Vi fik vand ved, at en betjent stak et sugerør gennem tremmerne, hvor vi så kunne tage en lille tår.

"Do I look like a fucking hamster?" råbte en ung fyr. I buret fik man en naturlig trang til at forsøge at smadre det, og det lagde de fleste ikke skjul på. Hvis en celle brokkede sig for meget, kom en flok betjente og satte dem på plads med vold.

Peberspray

For en af cellerne lykkedes det at rykke et stykke af buret op, så de kunne komme ind i cellen ved siden af. Den eneste tænkelige måde at forsøge at bryde fri var nemlig ved at samle sig og derved forøge sin slagkraft.

Nogle betjente tumlede dog hurtigt ind, og rebellerne blev sølet ind i peberspray, hvorefter de ikke kunne gøre meget mere. Kort tid efter kom nogle håndværkere ind og rettede op på skaden.

Imens lykkedes det for en anden celle at rive et stykke af buret løs. Politiet slog nu ned på aktivisterne med forøget styrke. Også en ung pige, der ellers stod ret passiv, blev ramt i ansigtet af en tyk stråle peberspray.

Efterfølgende blev alle i de pågældende celler sat i strips, flyttet til nogle andre celler og sat på gulvet.

Den opildnede stemning døde efterhånden. Folk var blevet sløve – sikkert på grund af mangel på væske.

Efter ti timer blev mit hold lukket ud et stykke fra fabriksdallen.

Politiets taktik var hele tiden at gøre det modsatte af, hvad vi krævede, for på den måde psykisk at nedbryde os.

Det er uden tvivl den mest krænkende oplevelse, jeg har haft.

OK-2010 i krisens tegn

Ved starten af OK-forhandlingerne er arbejdskøbernes og regeringens udmelding klar: Lønnen skal ned! I bedste fald kan arbejderne stræbe efter en Nulløsning. LO spiller tilsyneladende med

Med starten af 2010 er overenskomstforhandlingerne for privat ansatte nu gået i gang. Det skete den 6. januar, hvor DI og CO-Industri indledte deres forhandlinger. Deres aftaler danner som oftest danner mønster for forhandlingsresultaterne på det øvrige private område.

Disse to parter har fastsat en målsætning om at have et forhandlingsresultat for de fleste ansatte i industrien klar den 12. februar. Forhandlinger drejer sig om treårige overenskomster for over 600.000 på hele det private område. De nuværende ligeledes treårige overenskomster udløber i maj 2010.

Arbejdskøbers marked

Medierne efterlader ingen tvivl om, at arbejdskøberne ved OK2010 vil gøre rigtig meget for yderligere at kaste den økonomiske krises byrde over på arbejderne. Krise betyder overskud af arbejdskraft og masser af arbejdssøgende. Det er købers marked, og det skal udnyttes.

Sidst der var ok-forhandlinger tordnede regeringen om, at det økonomisk gik så godt, at man kunne købe hele verden - men at man alligevel skulle vise tilbageholdenhed for at polstre sig mod dårlige tider. Og der blev vist tilbageholdenhed, men der er ingen belønning for polstringen. Den har bankerne og de øvrige monopolers fået.

Med den nuværende globale krise forsøger man at lokke til en minusløsning - lønningerne skal direkte ned - under påskud af at det vil sikre arbejdspladser. Der spilles på den uendelige kamp mod arbejderne i andre lande for at sikre monopolernes maksimumsprofitter.

Og der spilles på hele klaviaturet her op til OK-2010 forhandlingernes start.

Lønnen skal ned: Nulløsninger

En konjunkturanalyse for Dagbladet Børsen udbasunerer meldinger om at hver tiende topchef indenfor 796 virksomheder forventer lønfald i 2010. Ikke for sig selv naturligvis, men for deres undersåtter.

Børsen 4. januar 2009: *Hver 10 topchef planlægger lønfald*

"Dansk erhvervsliv lægger op til et hårdt opgør om lønnen ved overenskomstforhandlingerne, som starter om to dage. En ny konjunkturundersøgelse lavet af Greens Analyseinstitut for dagbladet Børsen blandt 796 danske topchefer viser, at næsten hver tiende virksomhed i industrien budgetterer med direkte lønfald i 2010."

Omkring årsskiftet udbasunerede medierne også, at titusindvis af danske jobs stadig bliver nedlagt og flytter til udlandet, "tvunget af konkurrenceevnen", som det hedder. Fabrikslukning her og udflytning til lavtlønslande blev senest besluttet af AP. Møller og Coloplast, som sender flere tusinde arbejdere på gaden.

Igenom 2009 sås dette markant indenfor slagteribranchen med lukninger og krav om direkte lønsenkning for de resterende arbejdere. Det skete samtidig med, at dele af produktionen blev flyttet til Tyskland, hvor den udføres af tyske kolonnearbejdere, der ofte knokler for under den halve løn.

Tidligere har formanden for Dansk Industri Jesper Møller i efteråret været ude med behovet for en "nulløsning" ved OK2010. Altså uændret nominelle lønninger, ingen lønstigninger - det vil sige en regulær minusløsning, som der ifølge ham kun kan pyntes lidt på økonomisk under forudsætning af, at de ansatte arbejder i længere tid uden ekstrabetaling!

Også LO har været på banen med mådehold om at der kun er økonomisk basis for en regulering på 2,7%, hvilket næppe er nok til at sikre reallønnen.

Arbejdsgiverne skal ikke føle sig alt for sikre: OK-kamp mod både arbejdskøbere og fagtop

Mange stiller sig sikkert selv spørgsmålet hvad fanden bilder LO sig egentlig ind, når de op til et forhandlingsforløb kommer og sætter en lav barre om mådehold på 2,7 procent. Som om det ikke er nok, man skal slås med arbejdsgiverforeningen.

Men egentlig er det ikke særlig overraskende. Når alt kommer til alt har det gang på gang vist sig, at LO mest af alt frygter virkelig klassekamp og indtager sin rolle som dæmper og kontrolant overfor klassekæmpere.

Men arbejdsgiverne skal slet ikke føle sig alt for sikre - på trods af deres dommedagsprofetier og trusler og på trods af LO's messen om mådehold. Fornemmelsen af, at løntilbageholdenhed ikke sikrer noget som helst andet end monopolernes profitter, kan ikke fjernes. Opfattelsen af, at løntilbageholdenhed ikke engang er som at tisse i bukserne, men er en skrue uden ende, lurer lige under overfladen.

Mange konstaterer også, at toperhvervslivet, der er sammenflettet med bankernes spekulationer og grådighed, betales med socialhjælp i form af hjælpepakker til at sikre profitterne. Lige nu savner bankerne generelt ikke penge, men er i gang med nye investeringer for maksimal gevinst og forsøger at profitere på krisen gennem tvivlsomme investeringer.

Det står klart at arbejdsgiverne i denne situation over en bank forsøger at trænge løn og arbejdsforhold årtier tilbage, og at de benytter sig af alle metoder. Herunder krav om lønsenkning, krav om at arbejde længere tid, anvendelse af udenlandsk arbejdskraft som løntrykkere på det danske arbejdsmarked, og ikke mindst at de flytter

Hvad fanden bilder LO sig ind?

dele af produktionen ud til lande med ekstrem billig arbejdskraft.

Reallønsforbedring og ligeløn

Industriens forhandlingsresultater danner normalt mønster for de andre områder, som f.eks. 3F med bygningsarbejdere, chauffører og lagerarbejdere og HK, der forhandler for bl.a. kassedamer. Det er lavtlønsområder, som ikke vil acceptere andet end en forbedring af reallønnen. Ikke mindst i bevidstheden om, at der på hele industriområdet er sket en omfattende effektivisering og tempoopskrunding, som ikke kan gå ubetalt hen.

3F med sine mange bygningsarbejdere ser kampen mod underminering af løn og arbejdsforhold, hvor udenlandsk arbejdskraft arbejder som løntrykkere og ikke aflønnes efter danske overenskomster som et centralt tema.

Ligelønkravet er også et krav med bred opbakning i befolkningen. Det er også et krav, der har stor betydning for HK's medlemmer. HK lægger desuden op til fjernelse af 50% reglen som en mærkesag. Det er den vanvittige arbejdsgiverregel, der siger, at HK kun kan rejse kollektive overenskomstkra- v på en virksomhed under Dansk Arbejdsgiverforening, såfremt HK har mindst 50% som medlemmer indenfor det område, overenskomsten omfatter.

Nu erklærer HK, at den skal fjernes i overenskomsten som forudsætning for overhovedet at overveje at stemme ja til en kommende aftale.

Mådeholdskurs

Meget tyder på at de faglige topforhandlerne vil følge op på LOs mådeholdskurs og forsøge at strikke et magert resultat sammen og fokusere på ting, som er relativt billige for arbejdsgiverne. Det er sager som:

- Øget fokus på ligeløn mellem mænd og kvinder.

- Forældre skal have mulighed for at tage barnets 2. sygedag med fuld lønsikring.

- Arbejdere på skiftehold skal have bedre vilkår og deres helbred tjekkes

oftere.

- Arbejdsgivere skal medvirke til at hindre udenlandsk arbejdskraft uden overenskomst.

Arbejdsgiverne vil gøre alt for at holde lønnen nede og satser endnu mere på det, de har haft held med ved de seneste overenskomster: Øget fleksibilitet frem imod reel afskaffelse af overarbejde og normalarbejdsdage som overenskomstbegreber.

Men lykkes det for arbejdsgiverne at strikke en elendig minusløsning uden reallønsforbedring, sammen med arbej-

dernes topforhandlere, skal de nu ikke føle sig for sikre. De satser på at udnytte krisen til at undgå arbejderkamp og søger at demoralisere den på forhånd.

Men hverken på normallønsområdet, hvor der ikke er forhandlinger i de kommende 3 år, eller på minimallønsområdet med løfteparagraf og lokal forhandling, som reelt sættes mere og mere ud af kraft, vil det reelle minusresultat, der lægges op til, blive accepteret. Der er organiseret kampkraft tilbage på det private område, der i modsætning til den offentlige storkonflikt ikke har været brugt.

Nytårsudtalelse fra FOA 2010

Tiden er inde til et opgør med uligelønnen

2010 bør blive året, hvor vi endelig får øjnene op for den manglende ligeløn i Danmark. Og 2010 bør blive året, hvor vi tager fat på at gøre de kønsbestemte lønforskelle mindre, siger FOA-formand Dennis Kristensen i sin nytårsudtalelse.

”Ligelønnen kom til at spille en stor rolle ved overenskomstforhandlingerne sidste år. Vi fik også en lønkommission, som skal komme med sin rapport nu til maj. Den kan ikke undgå andet end at dokumentere det, vi ved. Nemlig at kvinderne i gennemsnit i Danmark tjener 17,7 procent mindre end mændene. Det betyder faktisk, at Danmark anbringes på en rigtig kedelig 43. plads på FN-listen over verdens lande,” nævner Dennis Kristensen i nytårsudtalelsen.

”Politikerne taler om Danmark som foregangsland. Men der er altså ikke ret meget foregangsland i at ligge nr. 43. Vi ligger efter Norge og Sverige – og vi ligger desværre også efter lande som Usbekistan, Filippinerne, Egypten og Thailand,” mener Dennis Kristensen.

”Vi forlader nu grådighedens årti, hvor de, der i forvejen var forgyldt, fik lov til at skrabe endnu mere sammen til sig selv. I 2010 ser vi forhåbentlig

anstændighed og fælles ansvar vende tilbage. Med til anstændighed og fælles ansvar hører en målrettet indsats, der gør løngabet mellem kønnene mindre og bringer ligelønnen et stykke nærmere. Det vil FOA gøre sit til,” lover Dennis Kristensen.

Et andet vigtigt tema for FOA i 2010 vil handle om de offentligt ansattes vilkår. Offentligt ansatte skal kunne levere et godt stykke arbejde, så borgerne mødes med en god og tidssvarende service.

”Statsministeren var i 2009 ude med budskabet om, at de offentligt ansatte skal have muligheden for at levere det gode arbejde – de skal slippes fri. Det tema vil FOA gøre rigtig meget ud af i 2010.

Det handler om, at de offentligt ansatte får muligheden for at levere det, de kan – nemlig et stykke arbejde, der er præget af deres faglighed, af deres viden og af deres erfaringer. Og som betyder, at de slippes fri for detailstyring, kontrol, dokumentationskrav og minuttyranni. Og at de får mulighederne, der gør, at de danske borgere også oplever, at de offentligt ansatte leverer det rigtig gode stykke arbejde – det arbejde, der er præget af kvalitet,” siger Dennis Kristensen.

Nytårshilsen

fra Arbejderpartiet Kommunisterne

"Sandt heltemod er at
forandre ønsker til virkelighed
og ideer til handling"
Castelao

Collage af PCE(ml), Spanien

Kære Kammerater og Venner

Vi i Arbejderpartiet Kommunisterne håber, at I alle er kommet godt ind i det nye år. Og vi håber at I alle kan holdet skindet på næsen gennem 2010, et år som efter vores analyse vil medføre en uddybning af den økonomiske krise, stigning i arbejdsløsheden, en mere underprioriteret offentlig sektor, (flere penge til banker...) mv.

Vi vil godt benytte årsskiftet til markere vores glæde over igennem det forgangne år at have stået side om side med jer i klassekampens mange og forskellige spørgsmål.

For at nævne enkelte, så startede 2009 med Israels bombninger og invasion af Gaza. En invasion hvor Israel blev taget i ufine metoder (som om deres krig ikke er en lang forbrudelse...), men her et år efter er der ingen konsekvenser, ingen der længere bemærker noget om den invasion, som Gaza stadig bløder fra og den fortsatte blokade fra Israel, der gør at Gaza ikke kan få forsyninger til at forbinde sine sår. På samme måde startede vores år i Frit Palæstinas tegn, i krigsmodstandens brede bevægelse, på gaden.

Obama derimod startede året tavs... Hans tale om CHANGE var allerede forstummet i januar måned, da de israelske bombefly og tanks gav ild. Det er med disse lig i lasten samt garantier for flere lig, fortsættelsen af Irak og Afghanistan-krigene, en ny krigsfront i Pakistan og en 'forlænget tidsfrist' af lukningen af Guantanamo mv, at Nobels fredspris blev givet til Obama. Vores vurdering har fra starten af været, at Obama hele tiden har været en charme-offensiv fra monopolkapitalen vendt mod arbejderklassen, og aldrig en real-politisk offensiv den anden vej rundt.

Vi afholdt i 2009 vores 4 kongres, som markerede et generationsskifte i APK, og en kongres som lagde en linje ud for vores parti, og for den vifte af forskellige bevægelser og organisationer, der eksisterer eller opstår i opposition til den af regeringen førte politik, eller i opposition til systemet som helhed.

"For en fælles front - mod kriserne, mod krigene og mod reaktionen!" - var opråbet fra vores 4 kongres. Vi har siden set kriserne, krigene og reaktionen påvirke, og gensidigt betinge hinanden i en sort kapitalistisk spiral som reaktioner på hinanden, og som reaktion på folkenes modstand imod dem. Vi har gjort, hvad vi kunne for at samle til en fælles modstand, en enhed, ligesom vi har gjort vores bedste for at styrke de enkelte bevægelser, der gennem året er opstået eller opblomstret på ny, fordi de med deres aktualitet på skift har været den forreste vogn i klassekampens tog.

Irland fik den europæiske unions massive offensiv - en forbeholdsmodel a la Danmarks fra 1993, splittelse af EU-modstanden, og skræmmekampagne i befolkningen - i anden omgang Irland til at stemme ja til Lissabon. Vi er i APK ikke i tvivl om at EUs ledere i tilfælde af et nej, nok skulle have kringlet en model ud af

ærmet, som de gjorde efter Frankrig og Holland stemte NO!, og at modellen ville blive at der så ikke skulle stemmes... men vi vil alligevel bemærke det tragikomiske i at Irlands 'anden omgangs og forbeholds-ja' til Lissabon officielt betyder resten af (hele) EUs ja til Lissabon.

Vi stod side om side med Folkebevægelsen mod EU da det flotte (parlaments)valgresultat blev opnået i juni, et resultat der er bemærkelsesværdigt på et europæiske plan, og viser at vejen frem er en konsekvent og tydelig linje "Nej til EU!" "Ud af EU!" - og at JuniBevægelsens 'EU-skeptiske' vej fører

væk fra folket, og fører folk væk fra EU-modstanden.

Kirkeasyls arbejde for irakerne i Brorvænnskirken er bemærkelsesværdigt, og statens samlede repression af irakere og aktivister er forargeligt, noget svineri! Et væld af folketings-politikere i defensiven henviste gang på gang til landets love, love der ikke på nogen måde betingede at irakerne skulle udsendes, love der (indenfor systemets rammer) kun kan ændres af de selvsamme politikere der henviser til ... Politi-talsmænd i defensiven efter knippelsuppe-folkekøkkenet den nat da kirken blev ryddet, henviste i

stedet til pragmatisme, og opgaver der skulle løses, og ville nødigt snakke konkret lovgivning om anvendelse af magtmidler. (Hr. betjener! Er der noget salt til knippelsuppen? - Nej, men du kan få lidt peberspray...)

Kirkeasyl var et initiativ der for første gang i mange år samlede en bevægelse i mod racistiske lovgivning, en længe savnet modoffensiv mod fremmedhad og racistisk demagogi. I APK tager vi med harme afstand fra udvisningerne såvel som udsmidningerne.

Vi kunne nævne mange ting fra året der er gået. Jer der har fulgt med i Kommunistisk Politik/www.kpnet.dk ved, at APK har haft fokus på mange ting i årets løb. Kuppet

mod Zelaya, underbetalingen af øst-arbejdere med løn-dumping i DK til følge, danske politikeres intensiverede krigsførelse, Fogh som NATO-krigsgeneral, listen er lang, men vi vil afrunde dette brev, som året blev det, med klimaaktivismens tydelige aftryk og dens opfordring til "System change! - Not Climate change!"

Selve COP15 var der allerede brugt flere ord og mere spalteplads på, end det fortjente, måneder før topmødet gik i gang. afholdtes. 'Lømmepakken' og dens konsekvenser fyldte derimod ikke

meget i de borgerlige aviser. Den blev 'som lovet' fra politikerhold taget i brug under klima-topmødet, og det er en løv-pakke, som vi i APK garanterer jer ikke vil blive afskaffet igen uden massivt pres nedefra, uanset hvilken regeringskoalition som er ved magten. Klimaaktivismen, ikke mindst i og omkring Climate Justice Action, opnåede trods lømmepakke og massiv repression at sætte en dagsorden i København og internationalt, hvor nyhederne om de mange aktiviteter i gaderne blev transmitteret. Hvad der var gennemgående i protesterne: At det er selve det kapitalistiske system, der skal skiftes ud - blev selvsagt undertrykt i de borgerlige medier. Den antikapitalistiske klimabevægelses forudsigtelse om, at statslederne og firmaernes COP15 ikke ville kaste noget som helst af sig, andet end ord, delte vi hele vejen igennem i APK - lige som vi var med på gaden, med til samlingerne af de progressive, med der hvor forandringerne virkelig skabes i VORES fælles verden.

Vi er sikre på at år 2010 bliver et år med intensiveret modstand mod kriserne, mod krigene og mod reaktionen, en modstand der med sine mange forskellige udtryk voksede sig stærkere igennem 2009.

Vi glæder os til at møde jer alle igen i år, på gaden, til møder og debatter, i den fælles kamp for socialisme!

Vi vil også opfordre jer alle til at støtte op omkring Arbejderpartiet Kommunisterne, og at de, der står tæt på os slutter op i partiets rækker, i arbejderklassens parti, i det kommunistiske parti, i APK.

Godt nytår! Godt 2010!

Røde hilsner

Arbejderpartiet Kommunisterne

Verdens ledere kom:

De så, de snakkede, og de fejlede

Af Troels Riis Larsen

COP15 og "resultatet" – Copenhagen Outcome – er en fiasko. Ingen flotte ord kan skjule dette. Det er kun folket, der kan forandre verden

Der kom ingen klimaaftale ud af COP15 – ikke juridisk, ikke politisk. Der var et *Copenhagen Outcome*. Resultatet viser med al tydelighed, at verdens ledere ikke har den politiske vilje til at løse problemet. Der var masser af flotte ord

Solidaritets demonstration den 18. december, med de fængslede talspersoner for Climate Justice Action.

og løfter, men når det kommer til handling, er det for lidt og for dårligt. At komme med en ligegyldig hensigtserklæring, der hverken giver håb eller løfte om forandring, kan ikke bruges til meget. Det er en **fiasko**. En fiasko for FN, en fiasko for Danmark, en fiasko for den imperialistiske verdensorden.

Men det var en forventelig fiasko. Og på mange måder var denne fuldstændige fiasko at foretrække frem for den halvdårlige aftale. For det lykkedes ikke for USA og EU at lave *greenwash*. USA og EU havde for lidt at byde verden. For lidt reduktion af CO₂, for få midler til at støtte de fattige. Alt i alt havde de for lidt! Den dagsorden ville resten af verden

ikke acceptere.

USA og EU fik ikke lov til at vaske sine hænder. Det er den vestlige verden, der bærer hovedansvaret for klimaforandringerne, og det er derfor den vestlige verden, der skal betale. I den hektiske diplomatiske slutspurt forsøgte man ihærdigt at gøre Kina til syndebuk. Kina ville ikke bøje sig for et krav om kontrol, lød meldingerne. Men selv med kinesisk accept af dette ville fiaskoen have været en realitet. For sandheden er, at det eneste, USA's præsident Barack Obama kom med, var løfter og hensigtserklæringer. Han havde end ikke forsøgt at få et ordentligt mandat hjemmefra. Kina har til gengæld for længe siden overhalet USA i udviklingen og brugen af vedvarende energi. Og EU's målsætning om 20 pct. reduktion i 2020 er alt for lidt.

Troels Riis Larsen

ALBA uden for murene

Nogle af verdens politiske ledere spærrede sig ikke inde bag det gigantiske magtopbud under COP15 i København. Progressive ledere på anti-imperialistiske positioner søgte tværtimod kontakt med den folkelige bevægelse udenfor det afsondrede Bella Center. Mange repræsentanter for NGO'er og enkelte regeringsrepræsentanter forsøgte således at slutte sig til det 'People's Assembly', som blev organiseret den 16. december – men blev mødt af slag fra politiet.

Men også præsidenter mødte verden uden for det fejlslagne topmøde. ALBA-landene præsenterede på COP15 deres krav samlet til en retfærdig klimaaftale – og talte ved et vellykket og meget velbesøgt folkemøde i Valbyhallen, hvor bl.a. Annisette og Savage Rose spillede.

Bolivias genvalgte præsident Evo Morales fremlagde de 5 punkter han

ønsker sendt til global folkeafstemning, og Venezuelas Hugo Chavez talte under begejstret bifald:

Om mødet med København sagde han blandt andet:

- Og så må vi ikke glemme, hvad der skete i går (16. december) på topmødet – der hvor folkene ikke må komme ind! Det lykkedes for to unge mænd at komme ind, men politiet tog dem ud igen. Jeg håber de ikke har slået dem. Jeg har set en meget hård repression i Københavns gader. Det ser man ikke i Venezuela.

Hugo Chavez taler i Valbyhallen

Finanskrisen viste, at EU og USA er parat til at bruge milliarder og atter milliarder på at redde det kapitalistiske system. Klimakrisen viste, at EU og USA **ikke** ønsker at bære sin del af byrden. Når det gælder at redde verden, er det småt med handling.

Verdens befolkning må indse, at det ikke er kapitalismens talsmænd i EU og USA, der kan redde verden. Det er kun folkets kollektive handling, der kan tvinge verden i en anden retning. Verdens befolkning må forlange handling nu. Og løsningen er et andet samfund, hvor profit ikke er vigtigere end mennesker. Det samfund når vi ikke uden kamp. Klimatopmødet viste, at 100.000 mennesker var parat til handling, men den viste også, at alt for mange mennesker stadig lever i den vildfarelse, at redningen skal komme fra oven. Det er en illusion. Det er os – verdens folk – der kan og skal forandre verden. Lad os ikke vente alt for længe!

klima.kpnet.dk 19.12.2009

For Obama er ingen chance for stor til at ødelægge

Af Naomi Klein

I modsætning til hvad talløse rapporter hævder, var fiaskoen i København ikke alles skyld. Den skyldtes ikke, at mennesker er ude af stand til at enes, eller er født selvdestruktive. Den var heller ikke Kinas fejl, eller det ulykkelige FN's fejl.

Der er masser af bebrejdelser, der kan gå på omgang, men der var et enkelt land, som besad magt nok til at ændre spillets gang. Det brugte den ikke. Hvis Barack Obama var kommet til København med en transformerende og inspirerende beslutning om at befri den amerikanske økonomi for fossile brændstoffer, ville alle de øvrige udslip-ansvarlige være trådt frem. EU, Japan, Kina og Indien havde alle tilkendegivet, at de var villige til at øge deres forpligtelser, men kun hvis USA gik i spidsen. I stedet for at gå i spidsen ankom Obama med fornærmende små mål og de verdens store udslip-nationer tog hans stikord til sig.

(‘Aftalen’ som i sidste ende blev pushet igennem var ikke andet end en beskidt pagt mellem verdens største udslip-nationer: Jeg vil lade som om I gør noget ved klimaændringerne, hvis I lader som om, jeg også gør det. En aftale? Det er en aftale.)

Jeg forstår alle argumenterne om ikke at love noget, han ikke kan holde, om det amerikanske senats funktionsudygtighed, om det muliges kunst. Men befri mig for belæringen om hvor ringe

magt den stakkels Obama har. Ingen præsident siden FDR (*Roosevelt, KP*) har fået som mange chancer for at omdanne USA til noget, som ikke truer livets stabilitet på denne klode. Han har nægtet at bruge nogen af dem. Lad os se på de tre største.

Første missede chance: Stimuleringspakken. Da Obama besteg sit embede havde han frie hænder og en blanko-check til at udforme en udgiftspakke til at stimulere økonomien. Han kunne have brugt denne chance til at designe, hvad mange dengang kaldte en ‘Grøn New Deal’ – til at udvikle verdens bedste offentlige transportsystemer og energibesparede dimser. Han lavede i stedet katastrofale eksperimenter med kompromis med republikanerne, skar ned på den økonomiske stimulering og spildte meget på skattenedskæringer. Vist brugte han penge på bygningsisolering, men offentlig transport blev ændret uforklarligt lidt, mens motorvejene som foreviger bilkulturen blev den store vinder.

Anden missede chance: Hjælpepakkerne til automobilindustrien. Mens vi taler om bilkultur blev Obama, da han tiltrådte, også chef for to af de tre store automobilfabrikker og alle de udslip, de er ansvarlige for. En leder med visioner, som havde viet sig til kampen mod klimakaos ville selvfølgelig have brugt den magt til en dramatisk omdannelse af den hensygnende industri, så dens fabrikker kunne bygge infrastrukturen i den grønne økonomi, som verden desperat har brug for. I stedet så Obama sin rolle som øverste i ndskrumper, uden at røre ved industriens grundlæggende opbygning.

Naomi Klein, i København i forbindelse med COP15. (Foto: Mark Knudsen/Klimaforum09)

Tredje missede chance: Bank-hjælpepakkerne. Obama indtog sin post, og det er værd at huske, da de store banker var i knæ – det fordrede en hel del anstrengelser ikke at nationalisere dem. Igen: Hvis Obama havde vovet at bruge den magt, historien havde tildelt ham, kunne han have pålagt bankerne at sikre lån til at fabrikkerne kunne blive miljømæssigt opdateret og en ny grøn infrastruktur opbygget. Han erklærede i stedet at regeringen ikke skulle belære de kiksede banker om hvordan de skulle drive deres forretning. Grønne virksomheder kan fortælle at det er sværere end nogensinde at få lån.

Forestil jer, at disse tre enorme økonomiske mekanismer – bankerne, bilselskaberne og stimuleringsloven – var blevet føjet sammen i en fælles grøn vision, ville kravet om en komplementerende energilov været en del af en sammenhængende omskabende dagsorden.

Om loven var vedtaget eller ej, da København rullede frem, ville USA allerede have været godt på vej til dramatisk at reducere udslippene, og være i stand til at inspirere og ikke skuffe resten af verden.

Der er meget få amerikanske præsidenter, som har spildt så mange chancer, der kun kommer én gang i en generation, som Barack Obama. Mere end nogen andens er fiaskoen i København hans.

System forandring ikke klima forandring.

Obamas aftale er en fiasko for hele FN og for det danske formandskab

Udtalelse fra NOAH, den danske afdeling af Friends of The Earth

Klimatopmødet endte i en fiasko, fordi det lykkedes Obama at slippe af sted med at præsentere uforpligtende erklæring og et tagselvord for USA og de andre rige lande

Der ikke noget i Obamas tale, som giver sikkerhed for, at denne sidste øjeblikke ikke-bindende aftale blandt en udvalgt gruppe af lande vil sikre de nødvendige reduktioner.

Det hjælper ikke at gentage, at temperaturen ikke må stige mere end to grader, hvis ikke man vil sætte navn og tal på det, der skal sikre os mod højere temperaturstigninger.

”Det er en uforpligtende hensigtserklæring, som vi har set nok af gennem årene. Ved Kyoto-aftalens indgåelse i 1997 tvang USA forringelser igennem, hvorefter USA selv undlod at skrive under. Vi er derfor meget skeptiske over for den måde, som USA nu igen har overtruffet FN-systemet,” udtaler NOAH-talsmand Palle Bendsen.

”Det er en fiasko for det danske formandskab, at det ikke har været i stand til at føre forhandlingerne igennem – og ikke at skaffe en tilstrækkelig og retfærdig aftale i FN-regi.

Amerikanerne har i de sidste måne-

der og uger sagt, at man vil gøre noget efter 2020 – men verden har slet ikke den slags tid, hvis vi skal undgå, at klimaet løber løbsk. Det globale drivhusgasbudget er simpelthen alt for stramt.”

Det er frivilligt for landene at komme med deres bud på, hvor meget og hvornår de vil reducere. Basisåret er frivilligt, fordi USA vil ikke acceptere 1990 som udgangspunktet, sådan som det har været siden 1992.

19.12.2009

Skidt manøvre i København

*Udtalelse fra Kate Horner,
International direktør i Friends of
the Earth USA*

”Dette er De Forende Nationer, og nationerne her er ikke forenede omkring denne hemmelige erklæring aftalt i kulisserne. USA løj over for verden, da man kaldte det en aftale, og det løj over for mere end hundrede lande, da det erklærede at ville lytte til deres behov. Denne tandløse erklæring, som amerikansk spin gør til en historisk succes, afspejler en dyb foragt for en multilateral proces. Der forventes noget andet af vores fredsprisvindende præsident.”

Lars Løkke Rasmussen brugte en del af sin første nytårstale på at reklamere for hans 2020-målsætninger, der tilsyneladende handler om noget så uskyldigt, som at børnene skal blive dygtigere i skolen

Lars Løkke Rasmussen forsøgte i sin første nytårstale at omfavne hele nationen. Der er hos statsministeren en forestilling om, at han kan genopfinde den nationale selvforståelse ved at genfortælle myten om den danske konge, der efter statsbankerotten i 1814 indførte undervisningspligten med bemærkningen: “Vel er vi fattige, men derfor behøver vi ikke at være dumme”. Og slutte med et refræn fra Grundtvig ”Få har for meget, og færre for lidt”.

Forvandling af løgne til guld

Hos Danmarks nuværende statsminister lyder nytårshistorien, at den økonomiske krise og den internationale konkurrence fra de nye økonomiske supermagter Kina, Indien og Brasilien betyder, at det ikke er naturgivent, at EU og vesten er den ledende kraft i verden. Derfor skal der satses på Danmarks råstof, eller rettere: Børnene får regningen og ansvaret.

”Til jer børn, som ser med her i aften, vil jeg sige, at I kan noget, som I er blandt de bedste til i verden. I er kreative. I er glade for og gode til samarbejde. I er glade for jeres skole. Det er det bedst tænkelige udgangspunkt for at blive endnu dygtigere. Og det skal I blive. Hver og en, så langt jeres talent rækker. For der er ingen vej uden om de boglige kundskaber, som ofte – fejlagtigt – bliver kaldt hårde værdier. Viden er det pureste guld i vor tid.”

Så klatret lød det i statsministerens nytårstale.

Kunne løgne veksles til penge, ville Danmark ganske givet være en af de mere velhavende nationer. Men sådan er det ikke, og heller ikke såkaldt ”viden” er i sig selv meget bevendt mod kapitalismens kriser. De seneste år har alle, der har åbnet øjnene, været vidne

Reclaim Power aktionen den 16. december, på vej til Bellacentrum (Foto: KP)

Eksamen fra 2. klasse

til, hvordan selv borgerskabets mest veluddannede og vidende hoveder kantede landet ud over den økonomiske afgrund uden at fatte en brik af, hvad der skete. Og for ganske nylig var hele verdens regeringsledere samlet til COP15 i Bella Centret, men heller denne forsamlede mængde af viden blev forvandlet til guld, som alkymisten Lars Løkke ellers netop synes at foregøgle.

Eksamen i 2. klasse

Regeringens 2020-målsætninger betyder i praksis, at den vil fortsætte med at privatisere hele uddannelsessystemet og hele sundhedssektoren. Og at regeringen stadig aldrig kunne drømme om at fortælle sandheden om det reelle indhold af dens politiske visioner.

Alle aktører i skolevæsenet er blevet indkaldt til et såkaldt eftersyn af folkeskolen her først på året, men planerne har længe været på tegnebrættet. Ved den seneste reform af skoleklasserstrukturen lykkedes det at lave børnehaveklassen om til en obligatorisk nulte klasse, mens indholdet stadig er en blanding af skole og leg. Klasserne fra 7. til og med 9. klasse blev ændret til en decideret overbygning, men det lykkedes ikke dengang undervisningsministeren at slippe helt af med 10. klasse.

I sin nytårstale var statsministeren pludselig konkret på et enkelt punkt, læstest i anden klasse:

"Vi bør i fællesskab give børnene et "læseløfte". Vi skal love dem, at de skal lære at læse – og læse godt – før vi dynger dem til i andre fag. Det kan gøres helt ubureaukratisk ved en læstest f. eks. i anden klasse og et løfte om, at vi ikke sender nogen videre, uden at vi ved, at en målrettet, individuel indsats har givet dem de grundlæggende forudsætninger for det."

Hvad der her lægges op til, er en endelig tredeling af folkeskolen, hvor der skal bestås en eksamen for at komme videre fra indskolingen de første tre år til grundskoleforløbet fra 3. til 6. klasse.

Ved slutningen af 6. klassetrin skal skoleeleven vælge, hvilke fag der skal sættes på i overbygningen, et valg, der får konsekvenser for den senere mulig-

hed for uddannelse.

Gradvist er den skolepligtige alder blevet sænket, så skole og gymnasium forventes i fremtiden afsluttet det år, hvor man fylder 18.

Den borgerlige regerings tilbagevendende omsorg for skolebørnenes læsning har hele tiden haft den bagvedliggende dagsorden at dele folkeskolen op. Den kroniske udsultning af folkeskolen har drevet denne udvikling videre. Landet over er skolerne blevet delt op, og de øverste klassetrin eller overbygningen centraliseres på stadig større skoler, der så til gengæld får ressourcer, der hører til f.eks. fysik m.v.

Privatskolerne vokser stadig

I 2008 brugte Århus kommune 150 mio. kr. på det lovbestemte bidrag til privatskoler og de omkring 4.470 private elever, ud af de samlede udgifter til skolevæsenet på omkring 2,5 mia., mens der gik omkring 1.500 mio. kr. til de 29.108 elever i folkeskolen. De resterende udgifter i Århus' skolevæsen går til specialskoler, skolefritidsordninger, befordring af elever, bidrag til efterskoler m.v.

Ifølge en undersøgelse i Århus Stiftstidende har privatskolerne støt udvidet deres andel af det samlede antal elever gennem de seneste mange år. Alene fra 2005 til 2009 er de vokset fra 11,5 % til 13,6 % af de børn, der går i skole i Århus.

Men dette eksempel er ikke enestående. Der er en stigning i antallet af elever, der går på privatskole i hele landet, og af mange årsager:

Kommunale skoler i landdistrikter er blevet nedlagt på stribe, hvilket flere steder har ført til oprettelsen af mindre private skoler, der løber de første klassetrin.

I byerne er mange skoler og undervisningsmaterialer nedslidt, og lærerkræfterne har ikke været tilpasset elevgruppen. Det har fået især de mere velstillede danskere til at flytte til privat skole, men også forældre, der har følt, at deres børn ville blive klemte i den lokale kommuneskole, hvor der sjældent er overskud til pædagogiske nyskabelser.

Desuden tager mange børn af immi-

granter hver dag bussen til privatskole ud fra et religiøst valg.

Privatskolernes økonomi lever ud over bidraget fra kommunen af et statsligt driftstilskud og en forældrebetaling. Men privatskolerne er blevet et stadig større problem. Og det er ikke kun, fordi der er en økonomisk bom over for fattigrøve, men også fordi de ikke har pligt til at optage elever. Tværtimod har de ret til at fravælge børn, der ikke "passer ind".

Udviklingen går derfor forudsigeligt imod en afgrundsdyb forskel. På den ene side borgerskabets unger, der får alle kapitalismens muligheder foræret, på den anden side ghettobørnene, der må stå med hatten i hånden i de mest skræbende omgivelser.

De stjålne generationer

Regeringen har med fascistoid nidkærlighed sendt den danske ungdom i krig, i fængsel og i arbejdsløshed.

Til gengæld er staten igen dybt for-gældet efter et års krisestyring, og samfundets værdier står i ruiner efter mange års manglende vedligehold.

Det er øjeblikket, hvor ungdommen skal lade være med at gøre, som statsministre siger, og i stedet sætte deres egne mål for fremtiden.

Netavisen
Kommunistisk Politik
 på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

2010: USA vil føre krig overalt i verden

Af Rick Rozoff

1. januar 2010 indvarsler ikke bare afslutningen på det 21. Århundredes første årti, men også ti år mere, hvor USA vil føre krig i et udvidet Mellemøsten

Siden 7. oktober 2001, hvor missil- og bombeangrebene på Afghanistan begyndte, har der ikke været et år, en måned, en uge eller en dag i det 21. århundrede, hvor der ikke er gennemført amerikanske krigsoperationer i udlandet.

Afghanistan-krigen er USA's første krig i Asien både i luften og på landjorden efter de katastrofale krige i Vietnam og Cambodia i 1960'erne og starten af 70'erne, og samtidig NATOs første landkrig i Asien. Den indledtes ved afslutningen af krigen i Makedonien 2001, der blev startet fra det NATO-besatte Kosovo, og hvor det amerikanske militærs faktiske rolle stadig mangler at blive ordentligt belyst og behandlet. Den førte til at næsten 10 % af nationens befolkning blev sendt på flugt.

I det første tilfælde invaderede Washington et land i terrorbekæmpelsens navn og i det andet medvirkede man til grænseoverskridende terror. På lignende vis angreb USA og dets vestlige allierede i 1991 de irakiske tropper i Kuwait og gennemførte ødelæggende og dræbende missilangreb og bombardementer i Irak under dække af at beskytte Kuwaits nationale suverænitet og territoriale integritet, og i 1999 gennemførte man et 78-dages langt bombeangreb mod Jugoslavien, hvor man blankt tilsidesatte og fatalt undergravede netop disse principper om territorial integritet og national suverænitet – nu i ly af den ny retfærdiggørelse for krig, den såkaldte humanitære intervention.

Og i 2001, to år senere, banede den humanitære krig, den mest afskyelige omskrivning nogensinde, vejen for den globale krig mod terror(isme), hvor USA og NATO-allierede igen omlagde

kursen, men fortsatte med at indlede angrebskrige og 'krige når chancen bød sig', som de nu så passende, uden hensyn til selvmodsigelser og almindelig logik, præcedens eller international lov.

Adskillige ikke fuldt ud indrømmede kampagner mod oprørsbevægelser senere, hvoraf nogle stadig foregår – Colombia – og nye er kommet til – Yemen - , invaderede USA Irak i marts 2003 med en 'koalition af villige', bestående især af østeuropæiske lande, som var kandidater til NATO (som nu næsten alle er fulde medlemmer af verdens eneste militær blok som resultat af deres ydelser).

Pentagon har desuden udstationeret specialstyrker og andre styrker på Filipinerne og igangsat flåde-, helikopter- og missilangreb i Somalia og ydet støtte til den etiopiske invasion af dette land i 2006. Washington bevæbner, træner og støtter også Djiboutis væbnede styrker i deres grænsekrig mod Eritrea. Faktisk huser Djibouti USA's eneste permanente militæranlæg i Afrika til dato, Camp Leonier, en amerikansk flådestyrkebase og hjemsted for 'den fælles indsatsstyrke på Afrikas Horn'(CJTF-HOA), der blev underlagt den nye amerikanske Afrika-Kommando (AFRICOM), da denne blev etableret i oktober 2008. CJTF-HOA's ansvarsområde omfatter nationerne Djibouti, Etiopien, Eritrea, Kenya, Seychellerne, Somalia, Sudan, Tanzania, Uganda og Yemen, og har Comorerne, Mauritius og Madagaskar som tilknyttede 'interesseområder'.

Det vil altså sige en stor del af Det Arabiske Hav og Det Indiske Oceans vestlige kyster, der er blandt de geostrategisk allervigtigste dele af verden. Amerikanske tropper, luftbårne droner, krigsskibe, fly og helikoptere er aktive over hele dette enorme land- og havområde.

Med senator, engang næsten vicepræsident, Joseph Liebermans trussel af 27. december 2009 om, at 'Yemen vil blive morgendagens krig' og med den tidligere chef for Sydkommandoen og øverstkommanderende for det europæi-

ske NATO Wesley Clarks bemærkning to dage senere om, at 'Der har vi måske brug for nogle støvler på landjorden', står det klart, at USA's nye krig i det nye år allerede er blevet udpeget.

Faktisk deltog amerikanske krigsfly i midten af december i bombningen af en landsby i det nordlige Yemen, som kostede 120 civile liv og sårede 44, og en uge senere 'udførte et amerikansk jagerfly flere luftangreb på en højerestående embedsmands hjem i den urolige nordyemenitiske provins Sa'ada...'.
Påskuddet for at indlede en regulær krig i Yemen er for øjeblikket det stående vits t 'forsøg på terrorangreb' fra en ung nigeriansk statsborger på et passagerfly uden for Detroit juledag. Den dødbringende amerikanske bombning af den yemenitiske landsby foregik som nævnt 10 dage tidligere og var ydermere i den nordlige del af landet, selvom Washington hævder, at al Qaeda-celler opererer i den anden ende.

Asien, Afrika og Mellemøsten er ikke de eneste slagmarker, hvor Pentagon er aktiv. Den 30. oktober 2009 underskrev USA en aftale med Colombias regering om en i det væsentlige ubegrænset brug af syv nye militærbaser i dette sydamerikanske land, hvoraf nogle ligger i umiddelbar angrebsafstand af både Venezuela og Ecuador.

Amerikansk efterretningsvæsen, specialenheder og andet personel vil deltage i de fortsatte stadige anti-oprørsoperationer mod Colombias Revolutionære Væbnede Styrker (FARC) i landets sydlige del og bistå Washingtons colombianske vasal ved angreb ind i Ecuador og Venezuela, som vil blive fremstillet som rettet mod FARC-styrker i de to lande.

Ved at rette sigtet mod to af grundpillerne og i sidste ende hele Det Bolivarianske Alternativ for Latinamerika og Caribien (ALBA), lægger Washington grunden til et potentielt militært storopgør i syd- og centralamerika og i

Rick Rozoff

Caribien. Efter det amerikansk støttede kup i Honduras den 28. juni har dette land annonceret, at det vil være det første medlem af ALBA, der trækker sig ud af alliancen, og Pentagon vil opretholde, og måske udvide, dets militære tilstedeværelse på Soto Cano Air basen i Honduras.

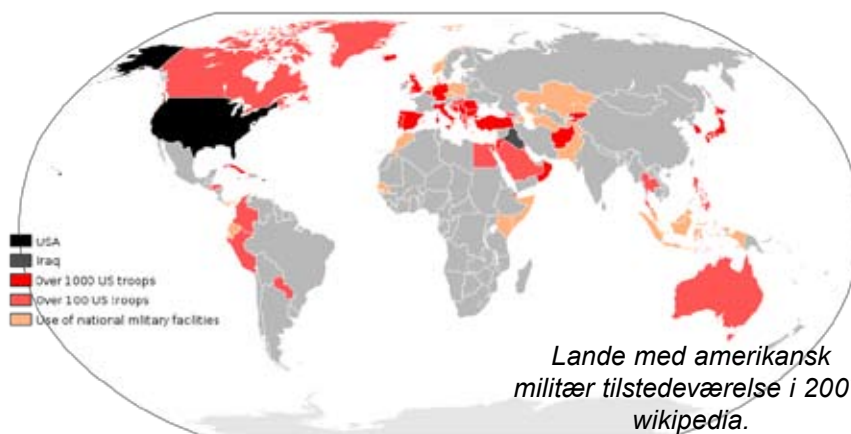
For nogle få dage siden 'meddelte den colombianske regering ... at den er ved at anlægge en ny militærbase ved grænsen til Venezuela og har aktiveret seks nye luftbårne bataljoner'. Kort efter hævdede det hollandske parlamentsmedlem Harry van Bommel, at 'amerikanske spionfly bruger en luftbase, Curacao på de hollandske Antiller', ud for Venezuelas kyst.

I oktober oplyste en publikation fra USA's væbnede styrker, at Pentagon vil anvende 110 millioner dollars på at modernisere og udvide syv nye militærbaser i Bulgarien og Rumænien ved Sortehavet nær Rusland, hvor man til en begyndelse vil udstationere over 4000 soldater.

I begyndelsen af december underskrev USA en troppeaftale (SOFA) med Polen, der grænser op til det russiske Kaliningrad-område, som 'tillader USA's militær at opstille amerikanske soldater og militært udstyr på polsk territorium'. Amerikanske militærstyrker vil betjene raketbatterier som Patriot Advanced Capacity-3 (Pac-3) og Standard Missile 3 (SMS-3) som led i Pentagons globale missil-opnapnings-system.

Omtrent samtidig pressede præsident Obama den tyrkiske statsminister Recep Tayyip Erdogan til at anbringe missilskjoldkomponenter i sit land: 'Vi drøftede den fortsatte rolle vi kan spille som NATO-allierede med hensyn til at styrke Tyrkiets profil inden for NATO og for mere effektivt at koordinere om kritiske emner som missilforsvar', som det hed med den amerikanske leders ord. (*Hurryet 30. December*)

Samme sted hedder de: 'Udenrigsminister Ahmet Davatoglu har antydnet, at hans regering ikke anser Teheran for en potentiel missiltrussel for tiden. Men analytikere siger, at hvis et fælles NATO-missilskjold udvikles, vil et sådan skridt tvinge Ankara til at gå med i mekanismen'.

I 2010 vil man se de første udenlandske tropper udstationeret i Polen efter Warszawa-pagtens sammenbrud i 1991 og opsætningen af USA's 'stærkere, hurtigere og smartere' (også Obamas ord) opnapnings-missiler og radarfaciliteter i Østeuropa, Mellemøsten og det sydlige Kaukasus.

Den amerikanske troppestyrke i Afghanistan, der er skueplads for den længste og mest omfattende krig i verden, vil være oppe på 100.000 i starten af 2010 og med yderligere 50.000 plus tropper fra andre NATO-lande og diverse 'vasaller og tribut-ydere' (Zbigniew Brezinski) vil det være den største militære udstationering i nogen af verdens krigszoner. Angreb fra amerikanske og NATO's missildroner og armerede helikoptere i Pakistan vil også øges, og det gælder ligeledes for USA's anti-oprørsoperationer på Filippinerne og i Somalia i tillæg til dem i Yemen, hvor CIA og specialstyrker fra hæren allerede er involveret.

Amerikanske militære websider oplyste for nylig, at der har været 3,3 millioner udstationeringer i Afghanistan og Irak siden 2001 med 2 millioner medlemmer af den amerikanske hær sendt til de to krigszoner.

I dette stadig unge årtusinde har amerikanske soldater i hundredtusindvis også været sendt til nye baser og konflikt- og post-konflikt-områder i Albanien, Bosnien, Bulgarien, Colombia, Djibouti, Georgien, Israel, Jordan, Kosovo, Kirgisistan, Makedonien, Mali, Kuwait, Filippinerne, Rumænien, Uganda og Uzbekistan.

I 2010 vil de blive sendt til udlandet i endnu større tal til luft- og missilbaser, de vil overvåge og deltage i anti-oprørsoperationer over hele verden, mod for-

skellige oprørsgrupper, hvoraf mange er ikke-religiøse, og de vil udføre kampeoperationer i Sydasiens og andre steder. De vil blive udstationeret på krigsskibe og ubåde, der er udstyret med krydser- og langtrækkende atommissiler, og med luftvåben-angrebsgrupper på hangarskibe, der patruljerer i alle verdenshave.

De vil anlægge og udvide baser fra Europa til Central- og Sydasiens, Afrika og Sydamerika, fra Mellemøsten til Oceanien. Med undtagelse af Guam og Vicenza i Italien, hvor Pentagon er ved massivt at udvide eksisterende installationer, ligger alle disse faciliteter i lande og i regioner, hvor amerikansk militær aldrig før har været anbragt. Næsten alle de nye anlæg vil være fremskudte baser, der skal benyttes til operationer af 'kort rækkevidde', i almindelighed øst og syd for det NATO-dominerede Europa.

Amerikansk militærpersonel vil blive udskrevet til den nye Globale Angrebs-Kommando og til udvidet patruljering og krigsøvelser i det arktiske område. De vil gøre tjeneste under Missile Defence Agency (Missilforsvars-agenturet) for at konsolidere et verdensomspændende missil-opnapnings-netværk, der vil gøre et atomart førsteangreb lettere og de vil dette udvide system i verdensrummet, den endelige grænse for driften mod at opnå fuldstændig militær dominans.

Amerikanske tropper vil fortsætte med at sprede sig til de fleste steder i verden. Dvs. overalt, undtagen ved nationens egne grænser.

Rick Rozoff arbejder for Stop NATO. Oversat af KP efter Global Research 31.12.2009. Noter udeladt.

Udtalelse fra Den International Conference for Marxistisk Leninistiske Partier og Organisationer

Den Internationale Conference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer har mødtes i Europa i en broderlig og revolutionært forbundet ånd. Konferencen, der blev afholdt i begyndelsen af november 2009, drøftede udviklingen af det kapitalistiske systems økonomiske krise og den internationale situation og afsluttedes med at definere en række opgaver, som marxist-leninisterne forpligter sig til at arbejde for at gennemføre i vore respektive lande.

Det kapitalistiske og imperialistiske systems økonomiske krise er af almen karakter. Den er resultatet af selve det nuværende systems natur, og historisk kan den ikke løses, hvis vi ikke sætter en stopper for det system, som skaber den, og hvis ikke vi i stedet opbygger arbejdernes samfund: socialismen.

Til trods for at de borgerlige analytikere og økonomer hævder, at krisen har nået bunden, og at vi nu oplever en proces med økonomisk genoplivning, viser de respektive indikatorer, at krisen fortsætter, og at den uddybes med endnu større intensitet ikke alene i de mere udviklede kapitalistiske økonomier, men også i de afhængige lande. Både det ene og det andet sted er arbejderne og folkene krisens hovedofre.

De foranstaltninger, som bourgeoisie sætter i værk i de enkelte lande for at overvinde krisen, har som deres fælles element, at de går ud på at kaste krisens byrde over på arbejderne og folkene. De søger at gennemføre skridt, som kombinerer neoliberale foranstaltninger med protektionistiske og interventionistiske tiltag, hvilket har forledt nogle til at tro på keynesianismens tilbagekomst. De søger alle at forsvare storkapitalen og dens ejermænd, de store finans- og industrigrupper.

De arbejdsløses rækker udvides med

titusindvis af arbejdere, og mange bønder har måtte forlade deres jord i jagten efter brød, og møder i bedste fald underbeskæftigelse og udvandring, fattigdom og fortvivelse. Det er ikke arbejderne, der har forårsaget krisen, og det er ikke dem, der skal betale for krisens konsekvenser. Lad de ansvarlige, imperialistmagterne, bank- og industriejermændene, kapitalejerne, betale for den!

Sult viser sig i forskellige dele af verden, mens de imperialistiske magter

imødegaa krisen med henblik på at sikre sit økonomiske og politiske herredømme og sætte ind mod arbejdernes og befolkningernes utilfredshed.

I sammenhæng med krisen søger imperialistmagterne at gøre deres indbyrdes regnskaber op, og de forstærker dermed de inter-imperialistiske konfrontationer og øger faren for krig. Tilstedeværelsen af deres militærstyrker i forskellige regioner i verden afslører deres faktiske mål om at erobre nye markeder og om at fremprovokere en ny omfordeling af verden.

Vi – folkene – vil ikke betale for eller tage del i disse krige!

Det internationale borgerskabs uhæmmede berigelsesjagt og monopolernes mål om at beherske markedet og verden

har ført til miljø-ødelæggelse af miljøet, og de leger nu med at finde på miljøbeskyttelsesforanstaltninger. Disse "økonoliberales" løsninger til at tackle dette problem er ren farce, og vi støtter de folkelige mobiliseringer, der fordømmer de virkeligt ansvarlige for miljøkrisen og fremsætter alternative løsningsforslag, som udfordrer kapitalismen som den direkte ansvarlige for dette onde.

Blandt arbejderne og folkene, der udsættes for krisen, er utilfredsheden voksende, og den tager form af massemobiliseringer. Deres bannere vejrer med større kraft på alle kontinenter for hver eneste dag, og vi marxister-leninister deltager i disse kampe og opfordrer arbejderne til kamp for at sætte kapitalens verden på porten.

Vi kæmper sammen med dem for at sætte en stopper for massefyringer og fleksibilisering af arbejdsmarkedet, der betyder stadig mere deltidsarbejde. Og for forkortelse af arbejdsdagen og sikring af to hviledage om ugen, uden løn nedgang. For at sikre en anstændig mindsteløn for alle sektorer eller en

Nytårs hilsen fra PCMLE, Ecuador og Piattaforma Comunista, Italien

ødelægger de afhængige landes økonomier, udplynder deres naturrigdomme, spekulerer i fødevarerpriser og råvarer og bevirker tilbagestående og stagnation.

I dag står unge over for endnu mere akutte problemer end tidligere. Vanskelighederne ved at finde arbejde såvel som at gå videre i uddannelsen er blevet større. Overalt vokser antallet af mænd og kvinder, der savner husly og må tage til takke med byernes gader og pladser som hjem.

I de imperialistiske lande iværksætter regeringerne initiativer og love, der fører til øget fremmedhad og kriminaliserer indvandrere, sådan som det var tilfældet med det 'Skammens dekret' om de papirløse arbejdere, som Europa-parlamentet vedtog. Vi hævder immigranternes ret til at arbejde, hvor de nu bor, og sammen med proletariatet i disse lande råber vi: *De arbejder her, de lever her, de vil forblive her!*

Fascisering og etablering af politistater er blandt de foranstaltninger, som finanskapitalen sætter i værk for at

garanteret indkomst til at dække de arbejdsløses basale behov. For at sikre respekt for og for at fremme kollektive aftaler og gennemtvunge arbejdernes rettigheder – ikke mindst retten til arbejde. For at sikre, at de offentlige serviceydelser når ud til de fattige og ikke privatiseres, og dermed gratis sundhedsvæsen og gratis uddannelse. For at de papirløse arbejdere kan arbejde, hvor de bor.

Vi rejser disse krav for at imødegå følgerne af systemets krise, men det er nødvendigt at insistere på, at kun proletarietets sociale revolution vil sætte en stopper for dette onde, som er indbygget i kapitalismen. De, der påstår, at det er muligt at håndtere krisen og beskytte arbejdernes rettigheder ved bedre regulering af arbejdsmarkedsforholdene eller demokratisering af internationale relationer, lyver! De forsøger at beskytte monopolernes, industri- og finansgruppernes interesser.

Kapitalismen er inde i en stor krise, det er virkeligheden. Den mest alvorlige og mest akutte, som har været set i de seneste 80 år. Men kapitalismen vil alligevel ikke falde af sig selv, den har stadig chancer for at komme sig. Men arbejdernes og folkenes styrke er større, end den er det, hvis vi slår kræfterne sammen for at omstyrte den.

Vi marxister-leninister er dedikeret til at sikre sejr i proletarietets sociale revolution. For at kunne lykkes med at fuldføre denne opgave arbejder vi på at forene alle de sociale og politiske elementer, der har interesse i at bekæmpe politisk og social dominans og undertrykkelse, og i at opnå frihed og uafhængighed. Historien vil være vores vidne på, at vi kan gøre det.

November 2009

DET BEGYNDER MED HINANDEN

– en dobbeltkoncert med
Mikael Wiehe og Arne Würgler med band

To vedholdne og vedkommende veteraner - to musikalske lømler vil nogen måske sige - har besluttet at synge det nye år ind med en sjælden dobbeltkoncertpakke, hvor de vil synge nye og gamle elskede sange.

Med sig på scenen har Arne Würgler sit nye band, der består af Nils Tuxen, og Sine Back Rüttel.

**Koncerten finder sted torsdag d. 14. januar kl 20
i 3F's smukke fagforeningslokaler Trekonergade 26 Valby.**

Entre:150 kr.

Billetter kan købes i forsalg på 4. sal, hos Tom Bryde eller Bent Laugesen. Arrangeret af Arne Würgler i samarbejde med Budskab fra græsrodderne og BJMF

Verden ifølge Latuff

Et nyt terrorkrigs år er begyndt

Støt KPnetTV

Kære venner og seere ...

I ønskes et godt nytår fra vores nystartede TV-kanal:

www.youtube.com/kpnettv

Vi er sikre på at vi kommer til at se mere til hinanden i det nye år, I kommer i hvert fald til at se os! (Altså hvis I har et behov for at følge med i klassekampen, og protesterne fra neden og fra gaden).

Vi har under hele klima-topmødet lavet en kæmpe indsats, en indsats der også kan ses af den mængde af videoer, vi har produceret og uploadet.

Vi har også en video på vej, der vil samle op på klima-topmødet som en helhed.

Vi er også sikre på at I, vores seere, ikke er de økonomisk mest velbemidlede i Danmark og det er da også alle andre end de økonomisk velbemidlede, vi henvender os til med vores videoer, tværtimod er det dem vi vender os imod.

Vi er også sikre på, at hvis der skulle være nogle få af jer der vil opleve en økonomisk fremgang i 2010 så vil det ikke være noget i forhold til den fremgang som KPnetTV vil have på videofronten...

Vi vil alligevel bede jer alle om et bidrag til vores video-produktion. Vi har indtil nu, også under klima-topmødet, lånt og hutlet os frem med kammeraters computere, skærme, eksterne

harddiske, kamera'er osv..

For at optimere produktionen, og for at være aktuelle med videoerne må vi have en reel adgang til sådant udstyr hver dag, og det må være et rimeligt udstyr hvis vi skal holde kvaliteten, og forbedre den.

Vi vil derfor bede jer alle sammen, seere som smugkiggere, bredbåndspirater som 56k-modems-snegle, om et bidrag til KPnetTVs produktion og fremgang i 2010.

(Skulle I være i den situation at I ikke har internet-adgang er vi ikke snobbende på den måde at vi så vil afvise jeres bidrag).

I kan sætte et beløb efter evne ind på Oktober Forlags konto.:

Reg.nr. 1551, Kontonr. 16634271

Giro: 1-663-4271

(Mærk betalingen KPnetTV)

Hav et rødt nytår!

De kammeratligste hilsner
KPnetTV

De griner ad os

Vi har skålet for et godt nytår, men hvordan kan vi skåle for et godt nyt år, når børn dør i morgen af sult og bomber, som vores samfund forårsager?

Vores krigsforbrydere griner ad os, og det vil de forsætte med at gøre, så længe vi lægger profit i A.P. Møllers Netto-kasser; så længe vi flasker op med Coca Cola-flasker; så længe vi stemmer for deres politikere; så længe vi bilder os ind, at "det går nok".

Vores rige griner ad os, og det vil de forsætte med at gøre, så længe vi ser på dem som en del af os.

Vores politikere griner ad os, og det vil de forsætte med at gøre, så længe vi indtager den sløve, ligeglade holdning.

Er vores navle det eneste centrum? Ligeledigheden er folkets sygdom: åndeløs, passiv, overfladisk, snæversynet.

De børn, som skal dø i morgen af sult og bomber, vil smile til os, når vi ikke ser på krigsforbryderne som vores; når vi bryder med de riges stande; når vi er stolte over at være modstandere. Så kan vi skåle for et ægte nytår.

Ron Ridenour

Stalin 130 år

Den 21. december 2009 var det 130 år siden Josef Vissarionovitsj Djugasjvili (Stalin) blev født i Gori, Georgien.

Nettmagasinet Revolusjon har i den anledning oversat Poul Robesons smukke tribut til Stalin på hans dødsdag den 5. mars 1953. Til deg, kjære kamerat.

Læs den på revolusjon.no

Ny bog fra Oktober Forlag

B.C. Andersen:
Breve til kammeraterne
132 s., 120,- kr.
Fås i Oktober Bogbutikkerne

Abonnementspriser 2010

På grund af portostigninger må abonnementspriserne for Kommunistisk Politik sættes lidt op - til:

Helårsabonnement 600 kr
Halvårsabonnement 350 kr

Institutionsabonnement:

½ år 440 kr.

1 år 860 kr.

løssalgpris ændres ikke.

Husk at forny abonnementet!

Kampfly til hvem? Hvorfor?

Krisen kradser, væksten udebliver, kapitalismen viser sin uduelighed. Danskerne nøjes med det mest nødvendige indtil videre, og pengene gemmes om muligt i madrassen til bedre tider. Skattelettelserne er afsløret som det, de er: tilskud til de rige. Vigtige samfundsspørgsmål er ikke nyhedsstof. Der kom ikke noget ud af COP15, andet end at lømmelloven og alle mulige andre terrorparagraffer blev brugt i praksis. Danmark er stadig i krig og slår civile ihjel i andre lande, men i en Gallupmåling sidst i december siger halvdelen af de adspurgte, at de støtter, at der er danske soldater i Afghanistan. For at det ikke skal være løgn, får vi oveni et angreb på Kurt Vestergaard og en håbløs debat om udvisning af potentielle terrorister. Men de værste terrorister sidder i regeringskontorerne og i de store koncerners ledelser.

Dansk Industri får lov til at sætte dagsordenen for overenskomstforhandlingerne: På grund af krisen er der ikke råd til lønforhøjelser. Punktum. Lige netop det, der skulle til for at "sætte gang i økonomien", er der ikke råd til. Men forsvar, politiet, sikkerheden (= overvågningen) og den slags, det er der råd til. Det var da helt utroligt, så mange alternative topmøder og folkelige oplysning og deltagelse og internationale netværk og igangsætning af nye opfindelser og gode idéer til fremtidens klima der kunne være kommet ud af de mange millioner, der blev brugt til "sikkerheden" omkring COP15. Er det ikke kriminelt at ødsle pengene væk på den måde? Er det ikke i samfundets interesse at sikre vores fremtid? Jo, men det er der ingen, der tjener på.

I skyggen af COP15 vedtog regeringen den 3. december at indkøbe nye kampfly. Der skal formentlig i løbet af foråret tages stilling til, hvilken type der skal indkøbes, en udgift på måske 15-20 milliarder. Det er mange penge, og hvad får vi for dem? Masser af CO2-

Den sandsynlige arvtager til de danske jagerfly er denne F-35 Lightning II. Forsvarsministeren har ikke kunnet oplyse den endelige stykpris endnu til folketinget, men det anslås at blive op mod en milliard kr. pr. flyvemaskine.

udslip og meget anden ødelæggelse og død. Der er til gengæld også nogle, der tjener rigtig meget på det. Flyfabrikerne skyr ingen midler for at blive valgt. Forrest i køen står Lockheed Martin med det dyreste fly, Joint Strike Fighter. Det har gevaldige problemer med at blive færdigudviklet og overholde udviklingsplanerne og med at få de lovede ordrer i hus. Australien nøjes således med i første omgang at købe nogle få stykker til test. Alligevel udtaler Dansk Metal til Jyllandsposten 29.12.: »En hurtig beslutning er nødvendig, hvis de danske virksomheder skal have de bedst mulige vilkår for at indgå i de konkurrencer, som der vil blive udbudt om at blive leverandører.« siger Mikkel Bay Hansen, sekretariatschef i Dansk Metal. Terma har indgået en samarbejdsaftale de forventer at tjene syv milliarder, og det Mærsk-ejede transport-firma Damco har også fået lovning på en milliard-ordre fra Lockheed Martin, og også A.P. Møller Maersk-gruppen, Falck Schmidt Defense Systems, Danish Aerotech, CSC, Systematic med flere i JSFDKTEAM forventer at tjene godt på at levere software og dele til flyet.

Det er sandsynligt, at beslutningen bliver taget inden den amerikanske revisions, GAO, i marts kommer med sin årlige evaluering af JSF-programmet.

Så slipper man for at tage hensyn til den kritik, der givet vil komme derfra. Konkurrenterne har problemer med at hamle op med JSF. Boeing har kastet en ordre på en milliard efter Terma, men deres fly har ikke alt det udstyr, JSF bliver forsynet med, og Gripen står endnu dårligere med sagsanlæg om bestikelse og et fly, der heller ikke er færdigudviklet.

Alt i alt er det penge, der tages fra skatter og lønninger, som kunne bruges til udvikling og vedligeholdelse, men i stedet bliver brugt til at forøge profitterne for dem, der fører krig for fortjenestens skyld, mens de ødelægger klima og arbejdsforhold. Altså de rigtige banditter.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Det rådne kompromis

Forhandlingerne om en ny overenskomst på det private område er begyndt her første uge af januar 2010. Optakten er, at titusindvis af industriarbejdspladser er gået tabt inden for alle industrigrene. Det er langt fra bare byggeriet, der er blevet ramt, men i lige så høj grad fødevarer, møbler, værfter, maskiner – og vindmølleindustrien, der ellers fremhæves som en god investering.

Den økonomiske krise har på kun et års tid vendt stemningen i den socialdemokratiske fagbevægelse fra begejstret medløb på boligspeculationsboblen til en forvirret samling gamle mænd.

Fra den borgerlige regering og Dansk Industri er der lagt op til afdansningsbal, kravet er en generel lønnedgang og endnu mere fleksibilitet. På arbejdspladserne er der dyb bekymring; mange har set arbejdskammerater, de har kendt gennem både 20 og 30 år, pludselig være forsvundet med et spark som tak for tro tjeneste.

Men det økonomiske chok er knap begyndt at manifestere sig i en fornyet bevidsthed hos arbejdsklassen. Flere steder er man gået med på lønnedgang, og andre steder er de lukkede fabrikker mødt med sørgebånd og ikke kampbråb.

En del af forklaringen er, at den økonomiske tryghed i arbejdsløshedsunderstøttelsen er forsvundet gennem borgerlige og socialdemokratiske nedskæringer. Der er nemlig reelt ingen tryghed ved udsigten til en dagpenge-sats omkring det halve af en almindelig faglært løn. Hertil kommer de absurde og hadefulde kontrolforanstaltninger af de arbejdsløse, der nok holder nogle bureaukrater beskæftiget, men ikke kan betale huslejen eller tøj på kroppen, og som udelukkende har til formål at sortere og splitte arbejdsklassen op i egnede og mindre egnede.

Kapitalen står rustet til tænderne med et krav om lønnedgang ved overenskomsten 2010

Krisen har revet sløret af kapitalismen, og i lige så høj grad af Socialdemokratiet og reformismens rådne kompromiser. Står det til kapitalen, vil alle de små sejre, der er blevet skrabet sammen, nu omhyggeligt blive krævet tilbage krone for krone, med renter. Det er en konfrontation, som den kongelige fagbevægelse på ingen måde står rustet til. Som det dumme offerlam går den frivilligt med op til middagsbordet uden at forstå, at krisen har betydet en ændring af menuen.

Borgerskabet er så trygt ved sin styrke i de kommende forhandlinger, at det, ifølge en undersøgelse fra avisen Børsen, er næsten hver tiende industri-virksomhed, der allerede har regnet en lønnedgang med i budgetterne. Oplysningen bekymrer tilsyneladende ikke. Bjarne Høpner, formanden for Lager-, Post- & Servicearbejdernes Forbund (LPSF), udtaler ifølge hjemmesiden fagligtansvar.dk:

- På normallønsområdet aftaler vi de kommende lønstigninger centralt. Og vi vil absolut kræve lønstigninger. Vores medlemmer har jo ikke fået del i de skattelettelser, som de, der udtaler sig om løntilbageholdenhed, har fået del i. Vi ved, hvad der skal til, for at vores medlemmer bliver tilgodeset, og fagbevægelsen er klar til at møde udfordringen.

Der er ikke meget substans i Bjarne Høpnens forsikringer, eller i de tilsvarende optimistiske toner fra LO.

Det såkaldte treparts-statistikudvalg og de økonomiske vismænd har været fremme med det ene propagandaindslag efter det andet, hvis hovedbudskab er at Danmark sækker bagud i lønkonkurrenceevnen. Det skal altså forstås således, at de høje herrer mener, at danske arbejdere får relativt for meget i forhold til arbejdere i udlandet. De fælles statistikudvalg skriver i deres seneste statusrapport:

Tabet af lønkonkurrenceevne målt ved forskellen i stigningen i arbejdsomkostningerne i Danmark og udlandet var 1,0 pct.-enhed i 2008 og har siden 2000 været 0,9 pct.-enheder i gennemsnit om året. Korrigeret for udviklingen i den effektive kronekurs blev lønkonkurrenceevnen forringet 3,6 pct.-enheder i 2008 (1,6 pct.-enheder i gennemsnit per år siden 2000).

Så langt den fælles statistik, der glimrer ved, at den ikke tager tilstrækkeligt højde for, at leveomkostninger og boligudgifterne i Danmark har accelereret til skyhøjder set i forhold til alle de omkringliggende lande. Hvad der betyder, at den faktiske realløn for det store flertal set over perioden fra 2000 og frem til nu faktisk slet ikke har været stigende. Faktum er desuden, at selv i den borgerlige statistik begyndte reallønnen at falde i Danmark omkring samtidig med krisens genembrud.

Det er allerede givet, at overenskomsten skal stemmes ned, ligesom det allerede er givet, at denne gang vil arbejdsgiverne ikke være indstillet på at give ved dørene. Det politiske system har forberedt sig og står klar med kulissen med terrorlovgivning og masseansigelser. Arbejdspladserne må forberede sig på, at denne overenskomstkamp må føres direkte videre mod regeringen, hvis der skal være en chance.